

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 51908-11-21 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 60631-11-21 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

תובעת/נתבעת פלונית
ע"י ב"ב עו"ד טלי רונן

נגד

תובע/נתבע פלוני
ע"י ב"ב עו"ד אלינה פינקלשטיין להב

פסק דין (עותק מותר לפרסום)

פסק הדין מכריע בשתי תובענות:

האחת, תביעה רכושית, הצהרתית ולפירוק שיתוף בין בני זוג, שהוגשה על ידי האישה (להלן-התביעה הרכושית).

השנייה, תביעה כספית לפסיקת פיצויים מכוח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, חוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 ולפי כל דין אחר, שהוגשה על ידי האישה (להלן-תביעה לשון הרע).

תביעת האישה נדחית ואילו תביעת האישה מתקבלת בחלקה, כמפורט להלן.

1. הצדדים חלקו את חייהם כבני זוג במשך כעשור אך לא נישאו, אין להם ילדים משותפים והם התגוררו בשכירות בצוותא, החל מחודש דצמבר 2014 ועד ליום 27.7.2021, המועד שבו עתרה האישה בבקשה למתן צו ההגנה כנגד האישה (ה"ט 57781-07-21; להלן-הליך צו ההגנה).

2. במסגרת הליך צו ההגנה עתרה האישה להורות על הרחקת האישה בעטיו של אירוע אלימות נטען. מותב קודם נתן צו במעמד צד אחד. ביום 29.7.2021 התקיים דיון במעמד הצדדים בגדרו השכילו להגיע להסכמות. בהתאם להסכמות נקבע, כי צו ההגנה יוארך בשלושה חודשים, כאשר האישה תיוותר לגור בדירה השכורה, בעוד האישה יישא בדמי השכירות לתקופה זו. בחלוף שלושה חודשים, וככל שלא יגובש הסכם בין הצדדים ובהיעדר החלטה שיפוטית אחרת, תחוב האישה לשאת בעצמה בדמי שכירות או שתפעל לפינוי הדירה השכורה. עוד נקבע, כי האישה יהיה רשאי לאסוף את חפציו האישיים מהדירה במועד שיתואם בין הצדדים. בהחלטה מיום 30.10.2021 הווארך צו ההגנה עד ליום 29.1.2022 על ידי מותב קודם.

3. התביעה הרכושית הוגשה על ידי האישה ביום 21.11.2021. בכתב התביעה נטען בתמצית, כי הצדדים התנהלו כידועים בציבור כעשור, ניהלו משק בית משותף ולפיכך הרכוש שנצבר על ידם הוא משותף. האישה עתרה, בין היתר, לקבל מחצית מהזכויות הסוציאליות של האישה, מהכספים והחסכונות המצויים בחשבון הבנק הפרטי של האישה, מכספי הפיצויים שקיבל האישה עקב פיטוריו, מכספי תביעה כנגד המוסד לביטוח לאומי, מכספים שעתיד לקבל מתביעה שהגיש כנגד מעסיקו

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

הקודם, ומכל הכנסה או תגמול מעבודת האיש מעת הצטרפותו לסטארט-אפ. זאת לצד פירוק שיתוף בנכס נדל"ן בחו"ל (להלן-הנכס), השבת חפצים וחלוקת מיטלטלין. בכתב התביעה עתרה לחלוקה לא שוויונית ביחס "לנכסי קריירה" (סעיף 2.ה). אך בישיבת ההוכחות ציינה ב"כ האישה כי היא מוותרת על הסעד לאיזון משאבים ביחס לנכסי הקריירה בחלוקה שאינה שוויונית (עמוד 21 ש' 19-28).

4. האיש הגיש תחילה שתי תובענות:

האחת, תביעת לשון הרע בסך כולל של 380,000 ₪, שבה עתר בין היתר לפיצוי בסך 140,000 ₪ בגין פגיעה בשמו הטוב בעקבות פרסום "פוסט" ראשון על ידי האישה ברשת החברתית "פייסבוק" וסך של 140,000 ₪ בעקבות פרסום "פוסט" נוסף שפורסם מספר ימים לאחר הפרסום הראשון, זאת לצד סעד כספי מכוח חוק הגנת הפרטיות וכן בשל הפרת החלטות בית המשפט בזיקה להליך צו ההגנה. בעת ישיבת ההוכחות, ביקש האיש לצמצם את סעדי ולהותיר אך ורק את תביעתו ביחס ל"פוסט" הראשון שפרסמה האישה (עמוד 45, ש' 1-4).

השנייה, תביעה לפי פקודת ביזיון בית המשפט שהוגשה ביחס להחלטה מיום 29.7.2021 שניתנה על יסוד הסכמות הצדדים בגדרי הליך צו ההגנה, שבה טען כי האישה הפרה את החלטת בית המשפט מפאת העובדה שלא פינתה את הדירה השכורה למגוריו ולחלופין לא נתנה המחאות מטעמה למשכיר ככל שמצאה לנכון להמשיך ולהתגורר בה. בישיבת ההוכחות ובהתאם לבקשת האיש נמחקה התביעה ללא חיוב בהוצאות (עמוד 44, ש' 37-39).

5. התיק הועבר לטיפול מותב זה ביום 10.3.2022 בהתאם להחלטת סגנית הנשיאה.

לקדם המשפט הראשון התייצבו ב"כ הצדדים והאיש, בעוד האישה לא התייצבה. לפיכך נקבע קדם משפט נוסף, אשר נדחה לבקשת הצדדים ובסופו של דבר התקיים דיון במעמד הצדדים ביום 4.12.2022. בהעדר הסכמות ניתן צו להגשת תצהירים ונקבע מועד להוכחות.

6. הצדדים נחקרו ביחס לשתי התובענות העומדות להכרעה בגדרי דיון ההוכחות. אף נשמעו שני עדים מטעם האישה מר ט.א. ובת זוגו ק.מ. (להלן בהתאמה - א', מ')

7. עתה ניתן פסק הדין לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים.

א. התביעה הרכושית

תמצית טענות הצדדים

8. **בכתב התביעה** נטען, כי הצדדים הכירו בשנת 2010 ובמשך עשור היו ידועים בציבור. ביום 8.12.2014 עברו הצדדים להתגורר תחת קורת גג אחת בבית שנשכר על ידם במשותף למשך ארבע שנים. צוין כי ממועד זה הוכרו הצדדים כידועים בציבור על ידי המוסד לביטוח לאומי. האישה עבדה במשרת הוראה במשרד החינוך והשתכרה כ-10,000 ₪ מדי חודש. החל מיום 1.9.2019 חדלה האישה מלעבוד מפאת מצבה הרפואי ומאז אינה עובדת. בין לבין, הקימה האישה עסק פרטי.

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

האיש עבד בחברת X במשך 15 שנים והשתכר כ-38,000 ₪ ברוטו עד לפיטוריו ביום 16.12.2019, כן צוין שלאיש מניות בחברה. ביום 1.11.2020 החל לעבוד בחברת Y ושכרו החודשי 38,000 ₪ ברוטו. הנתבע הצטרף לחברת סטארט-אפ והוא גם מכהן כיועצו האישי של מנכ"ל החברה. ביום 1.12.2018 עברו הצדדים להתגורר בבית אחר שנשכר על ידם במשותף עד ליום 22.7.2021, או אז התרחש האירוע האלים בעטיו פנתה התובעת לבית המשפט בגדרי הליך צו ההגנה. לעניין תשלום שכר הדירה, צוין כי האיש נהג למסור שיקים עבור מלוא שכר הדירה וכי כשנתיים עובר לכתב התביעה, נהגה האישה להעביר לחשבון הבנק של האיש מחצית מהסכום החודשי. נטען כי בשני הבתים שבהם התגוררו הצדדים הם ניהלו משק בית משותף וחיי זוגיות משותפים, עם שני ילדי האישה מנישואיה הקודמים. ביום 16.12.2019 ערכו הצדדים צוואה הדדית אצל עורך דין. לצדדים נכס נדל"ן בחו"ל שנרכש על ידם במשותף והם בעלים במשותף ובחלקים שווים בנכס זה. הוסף כי עקב פיטורי האיש מחברת X החל טיפול בכדורים פסיכיאטריים אשר בין היתר גרמו לו לבעיית אימפוטנציה. במשך כשנתיים מעם פיטוריו, מערכת היחסים של הצדדים דעכה והתאפיינה במריבות, אי שקט וחילופי דברים קשים עד לפרידה הסופית ביום 22.7.2021. האישה ביקשה כי ייקבע שהיא זכאית למחצית הזכויות בנכס לצד פירוק השיתוף בו. עוד עתרה להצהיר כי היא זכאית למחצית הכספים שנצברו אצל האיש במהלך החיים המשותפים וכן זכאית למחצית הזכויות הסוציאליות והפיננסיות. כמו כן, ביקשה כי יוצהר שהיא זכאית למחצית הכספים שהתקבלו או שיתקבלו לטובת האיש מהמוסד לביטוח לאומי וכן מתביעתו כנגד מעסיקו הקודם חברת X. עוד ביקשה להורות לאיש להשיב את כל חפציה האישיים שנטל מביתה ולהורות כי החפצים שלא נלקחו על ידי האיש יוותרו בבית האישה וכן להשיב הרשאת האישה לתמונות הקיימות בתיקיות המשותפות של הצדדים.

9. **בכתב ההגנה** נטען, כי הצדדים בחרו שלא להינשא ולא לקיים כל שיתוף ביניהם ומעולם לא ניהלו חשבון בנק משותף. עוד נטען כי התובעת לא תרמה מאום להצלחה העסקית של האיש. הוסף שאין מדובר בתא משפחתי משותף, לצדדים אין ילדים משותפים ועבודת האיש מעולם לא היוותה מכשול בפני האישה להתקדם בעבודתה.

ביחס לנכס בחו"ל אישר האיש כי הנכס שייך בחלקים שווים לצדדים וכך הוא גם רשום בגופים הממשלתיים באותה מדינה בחו"ל. עם זאת, טען שאין להיעתר לסעד המבוקש מטעמי סמכות, שכן על פי "הלכת מוזמביק" בית משפט זה אינו מהווה הפורום הנאות לדון בכך. חרף זאת, ציין הנתבע בכתב ההגנה כי הוא מסכים לפירוק השיתוף על מנת לקדם סיום השותפות הכלכלית בין הצדדים. אשר לחפצים האישיים, נטען כי עת נדרש האיש לעזוב את בית הצדדים הוא לא לקח עמו מאום אף לא את חפציו האישיים. האישה סירבה לאפשר לו ליטול את חפציו, חרף קיומה של החלטה בגדרי הליך צו ההגנה המאפשרת לו לעשות כן ותחת זאת הוא נאלץ להסתייע במשטרה אגב תיעוד מצולם של האירוע. הנתבע לקח חפצים אישיים בלבד, וכל אשר נותר בבית מהווה מיטלטלין משותפים שיש לחלקם כדין. אשר לסעד להעברת התמונות שהנתבע צילם עת נטל חפציו האישיים מהבית, נטען כי

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלוגית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלוגית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

הדבר נעשה על מנת "להקדים תרופה למכה" כדי שהתובעת לא תטען שהוא נטל מעבר לכך. אגב כך ציין ככל שיהא צורך בכך, יעביר הנתבע את התמונות לבית המשפט. ביחס לסעד להשבת הרשאה ל"ענן" האיש כדי שהתובעת תצפה בתמונות משותפות שתיעד בחייהם המשותפים, נטען כי מדובר בענן שהוא קניינו הפרטי של האיש ולא בתיקיות משותפות.

דיון

10. הכרעת התובענה נעשית בהתאם למבחן דו שלבי, קרי בחינה האם הצדדים היו ידועים בציבור. ככל שמדובר בידועים בציבור אזי יש לבחון האם האישה הרימה את הנטל להוכיח כוונה לשיתוף כלכלי בנכסים (עמ"ש (חי') 20-06-68095 א' נ' ב' (2.9.2021), פסקה 22).

המבחן הראשון: האם הצדדים ידועים בציבור?

11. **בנסיבות העניין יש לקבוע כי השניים ניהלו מערכת זוגית בבחינת ידועים בציבור.**

11.1 עיון בטענות, בראיות ובנסיבות מצביע על כך שלא יכולה להיות מחלוקת אמיתית כי השניים התנהלו כידועים בציבור במשך מספר שנים. יתכן שניתן לחלוק על משך התקופה שבה התקיימה זוגיות זו, ברם אין בכך לחתור תחת האפיון הזוגי כידועים בציבור. האיש טען, כי מתעורר ספק בדבר הקניית מעמד של ידועים בציבור לצדדים בפרט ביחס לכל תקופת השיתוף הנטענת (סעיף 2 לכתב ההגנה). בסיכומיו שב וטען כי "האיש סבור כי לא ניתן לקבוע כי מציאות חייהם של הצדדים, מקיימת את דרישות הפסיקה" לעניין זה (סעיף 1.א), אלא שבתצהירו ובדיון ההוכחות עיקר יהבו היה נתון לסוגיית העדר כוונת שיתוף. לגופו של עניין ובניגוד לסברת האיש, הרושם שהתקבל מהראיות והעדויות הוא שהשניים ניהלו מערכת יחסים זוגית בבחינת ידועים בציבור.

האיש הטעים כי מערכת היחסים שבין השניים קרטעה והייתה רצופת משברים ובפרט בשנתיים האחרונות, עת האישה "היגלתה" אותו מחדר השינה ומחיה. האיש נסמך בסיכומיו על טעמים ועדויות סותרות כנטען, שלכאורה חותרות תחת מצג היותם ידועים בציבור, כך באשר לחדרים הנפרדים, לקיום יחסי אישות ועוד. מנגד, האישה טענה כי הצדדים חיו תחת קורת גג אחת באורח חיים תקין ומשותף משך שנים רבות, ערכו צוואה הדדית המלמדת לטענתה על כוונה לשיתוף בנכסים ונשאו בהוצאות שונות (סעיף 32 לתע"ר). האיש טען כי בעת המגורים המשותפים, הקפידו הצדדים על הפרדה רכושית מוחלטת עד ליום פרידתם. האיש הוסיף כי אף אם הצדדים התנהלו כידועים בציבור, הרי שאין להסיק מכך באופן אוטומטי שיתוף כלכלי ביחס לזכויות אף אם נצברו בתקופת החיים המשותפת.

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

11.2 "ידועים בציבור" הוא כינוי לבני זוג שהיחסים ביניהם מדמים יחסים המתקיימים בין בני זוג נשואים ללא מיסוד פורמאלי מבחינה משפטית (רע"א 5096/21 פלוני נ' שלמה חברה לביטוח בע"מ (15.12.21), פסקה 24 והאסמכתאות המובאות שם, להלן- עניין פלוני). בעניין פלוני דנה כבוד השופטת וילנר בהשלכות מוסד הידועים בציבור וכך צוין: "זאת יש להדגיש - להכרה בבני זוג כ"ידועים בציבור" השלכות משמעותיות, הן במישור היחסים הפנימיים בין בני הזוג, והן במישור היחסים החיצוניים בינם לבין צדדים שלישיים... לאור השלכות משמעותיות אלה, נראה כי יש לנקוט משנה זהירות בטרם הכרזה על בני זוג כידועים בציבור, ויש להיצמד למבחנים שנקבעו בעניין זה בפסקה". (פסקאות 26-27).

11.3 היסודות שהותוו בפסיקה ככלל לשם סיווג בני זוג כ"ידועים בציבור" הם קיום חיי אישות ומשפחה כבעל ואישה וניהול משק בית משותף (ע"א 621/69 נסיס נ' יוסטר, פ"ד כד(1) 617, 621 (1970), להלן-עניין נסיס). בעניין פלוני הוסף כי "נתונים אלה ישמשו אך כאינדיקציות לבחינת אומד דעתם של הצדדים, וזאת בין יתר הנסיבות והראיות הרלוונטיות לבחינת שאלה זו" (פסקה 31). כלומר, בחינת יסודות אלה צריכה להיעשות על ידי קריטריונים סובייקטיביים המגלמים את אומד דעת הצדדים לגבי טיב מערכת היחסים ביניהם, תוך מתן משקל ממשי לאופן שבו ראו הצדדים את עצמם "מאחר ואין מתכונת אחת של 'חיי משפחה' ב'משק בית משותף' המצויה אצל כל הזוגות הנשואים והדברים שונים מזוג לזוג בהתאם לגילם, השכלתם, השקפת עולמם, הרגלי חייהם, מקצועם, מצבם הכספי, מצב בריאותם וכיוצא באלה..." (בע"מ 3497/09 פלוני נ' פלונית (4.5.10), פסקה 6).

צבר הראיות אינו מותיר ספק באשר למערכת היחסים אשר ניהלו הצדדים, בפרט החל מסוף שנת 2014 עם מעברם למגורים תחת קורת גג אחת. לצד ראיות נוספות המעלות תהיות ביחס לטיב הקשר שבין הצדדים כשנתיים בטרם עזב המשיב את הדירה השכורה שבה התגוררו יחד, או אז חל מפנה ביחסים שלפרקים, כך הסתמן, לא התנהלו על מי מנוחות: התקבל הרושם שהצדדים התגוררו בחדרים נפרדים בחלק מהזמן, לא קיימו יחסי אישות, כנטען על ידי האישה עקב בעיית אימפוטנציה של האישה, יחסי הצדדים ידעו עליות ומורדות כפי שהדבר בא לידי ביטוי במכתב האישה מיום 30.12.2028 שהופנה לאיש (ת/7, 4/ג), שבו ציינה, בין היתר, "אני מחליטה לקחת הפסקה מהתקשורת איתך, בוחרת לזוז הצידה ולהתנתק מכל סוג של תקשורת איתך". בהקשר זה הפנה האישה גם לכך שהאישה נהגה לנעול אותה מחוץ לדירה.

נקודת הזמן שבה חל שינוי במערכת היחסים אינה ברורה. כך גם הטענות בדבר מגורים יחד בחדר אחד או בנפרד, באופן שעשוי להשפיע על משך התקופה אינן סדורות. בהקשר זה יצוין, כי כאשר נשאלה האישה האם הייתה מיטה זוגית בחדר העבודה של האישה השיבה כי "בחדר העבודה הייתה מיטה מתקפלת שהייתה מיועדת למקרים שבו הוא בהם הוא התעייף, הרבה פעמים הוא ישב ועשה שיחות בשכיבה, בתנוחה אחרת לא ניתן לשבת כל הזמן על הכיסא. הייתה שם מיטה מתקפלת והוא השתמש בה לעתים למנוחה גם" (עמוד 18 ש' 1-4). ובהמשך: "... באיזשהו שלב בו אני רכשתי מיטה

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלוגית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלוגית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

זוגית חדשה לחדר השינה שלנו, היה כזה מיטה שהיא רק משטח עוד מתקופת גירושיי, הוא בחר להעלות אותה אליו לחדר והוא החליף את המיטה המתקפלת במיטה הזו ורכש מכספו מזרן זוגי מפנק, שם הוא נח כמו שהסברתי קודם כשעבד, בין לבין... (עמוד 26 ש' 11-15).

כך או אחרת אין בתפנית זו ביחסים לקבוע בהכרח כי הקשיים בזוגיות שומטים את סיווגם כידועים בציבור לבטח לא ביחס לתקופה קודמת לה. לשון אחר, תהיות אלה עשויות להשפיע לכל היותר על משך התקופה שבה התנהלו הצדדים כידועים בציבור ולא על עצם היותם ידועים בציבור.

11.4 תנאי ראשון: קיומם של חיי משפחה

יסוד זה "מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותתים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה" (עניין נסיס, בעמוד 619 וע"א 6434/00 דנינו נ' מנע, פד"י נו(3) 683 (2002), פסקה 9, להלן-עניין מנע).

אין חולק כי הצדדים התגוררו יחדיו מיום 8.12.2014 ועד ליום 21.7.2021 (ר' לעניין זה הסכמי שכירות, נספח א', נספח ד' לכתב התביעה). עדי האישה סיפרו בעדותם כי הצדדים בילו יחד, הוזמנו לארוחות משותפות ויצאו לטיולי רכיבה משותפים.

זאת ועוד, בשנת 2020 פנו הצדדים למוסד לביטוח לאומי לשם הכרה בהם כידועים בציבור. המוסד לביטוח לאומי אישר את היותם כידועים בציבור במכתב מיום 3.2.2020 וזאת החל משנת 2014 (נספח 2 לכתב התביעה, ת/2 לתצהיר האישה). כאשר נשאל האיש על אודות הפנייה למוסד לביטוח לאומי השיב כי האישה פנתה (עמוד 49 ש' 29) והדגיש כי לא ידע על המסמך של המל"ל קודם לכן (עמוד 49 ש' 20). כשנשאל האם חתם על מסמכים לשם כך, העיד כי האישה אילצה אותו לחתום (עמוד 48 ש' 32), ובהמשך חקירתו אישר כי חתם על הפנייה בנדון (עמוד 49 ש' 33).

חרף העובדה כי האישה התייחסה במפורש לכך שהמוסד לביטוח לאומי הכיר בשניים כידועים בציבור עוד משנת 2014 (סעיף 4 לכתב התביעה, נספח ב', סעיף 4 לתצהיר עדות ראשית). עיון בכתב ההגנה ובתצהיר האיש, מלמד על העדר התייחסות כלשהי למכתב המוסד לביטוח לאומי שהכיר בשניים כידועים בציבור. בחקירתו ציין האיש כי מדובר בהתנהלות של האישה שתכליתה להימנע מתשלומים וכי הדבר נעשה באופן רטרואקטיבי ולכן אולץ לחתום על הטפסים (עמוד 48 ש' 23-32). בסיכומיו חזר האיש וטען כי מסמך זה נעשה רטרואקטיבית בשנת 2020 על ידי האישה במטרה לאיין תשלום ביטוח לאומי שבו חויבה, כלומר מטעמי נוחות בלבד (סעיף א(ג) לסיכומים). כאמור, טענה זו לא בא זכרה בכתב ההגנה ועל כן דינה להידחות.

למעלה מן הנדרש יצוין כי באישור המוסד לביטוח לאומי נכתב "בהתאם לנתונים שמסרתם ו/או לנתונים שנמצאים בידינו נקבע כי הנכם ידועים בציבור". קרי הקביעה נסובה על נתונים שהוצגו והם אלה שלימדו על כך שהשניים ידועים בציבור אליבא דמוסד לביטוח לאומי. יובהר כי קביעה בדבר המעמד כידועים בציבור שונה במהותה מסוגיית כוונת השיתוף אשר תידון להלן (להבחנה שבין המעמד כידועים בציבור לבין כוונת השיתוף, ר' קביעת אב"ד, כבוד השופט ג'יוסי בעמ"ש 4294-03-20 א' נ' נ' ואח' (29.11.2020) פסקאות 17, 23; להלן-עניין א').

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

כעולה ממכתב ב"כ האיש מיום 19.10.2021 שהופנה לב"כ הקודם של האישה, נעשתה פניה לוועדת האתיקה, למען הזהירות כנטען, זאת לנוכח העובדה כי האישה יוצגה לפני כ-15 שנים בהליך הגירושין מבעלה בידי המשרד שבו מועסקת ב"כ האיש כאשר הלה לא נטלה ייצוג בהליך זה. במכתב ועדת האתיקה צוין "...פניה אליך אדם שניהל קשר של ידועים בציבור במשך כ-11 שנים". האיש בחקירתו ציין כי השימוש במונח "ידועים בציבור" היה טעות סופר (עמוד 47 ש' 11) ובהמשך השיב כי יכול להיות שלא ידעה בדיוק מה משמעות ידועים בציבור (עמוד 47 ש' 14-16).
הגם שקביעות או אמירות של צדדים שלישיים אינה בעלת נפקות חד משמעית, יש בהן להצטרף לתמונה הכללית הנשקפת מהתנהלות הצדדים. הקשר הזוגי בין השניים נמשך מספר שנים, הוא השתכלל לכדי מגורים תחת קורת גג אחת, לשניים היה מעגל חברתי ומשפחתי שהכירו בשניים כבני זוג לכל דבר ועניין. עובדה זו אף מתיישבת עם המסמכים שצורפו. כל אלה מצביעים על כך שהיסוד הראשון מתקיים.

11.5 תנאי שני: ניהול משק בית משותף

"היסוד השני הוא ניהול משק בית משותף. לא סתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים..." (עניין נסיס בעמוד 619, ועניין מנע פסקה 9).

פירושו של משק בית משותף הוא בין היתר: "...שיתוף במקום מגורים, אכילה, שתיה, לינה, הלבשה ושאר הצרכים שאדם נזקק להם בימינו אנו בחיי יום יום כאשר כל אחד מבני הזוג מקבל את הדרוש לו ותורם אם מכספו ואם מטרחו ועמלו את חלקו כפי יכולתו ואפשרויותיו... היינו, הקיום הכלכלי מושתת על שיתוף במאמצים ובאמצעים לשם קיום הצרכים הנ"ל (אכילה, שתיה, לבוש וכו'), ולעניין זה אין נפקא מינה, אם יש לבן-זוג חשבון נפרד" (דברי כבוד הנשיא בדימוס, שמגר בע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון, פ"ד מג(1) 431 (1989) פסקה 8).

בהתאם לתשתית הראייתית שהוצגה, גם רכיב זה של ניהול משק בית משותף, שלא מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים מתקיים בענייננו. עניין זה מתבטא בהתנהלות הזוגית לאורך השנים, בחיים עם ילדיה של האישה מנישואין קודמים, בכך שהשניים לא די שהתגוררו יחד אלא שהאיש שילם בפועל את דמי השכירות למשכירים, אגב העברות האישה לידיה את חלקה בשכירות עד למועד שבו פסקה בהעברת הכספים בעוד השניים המשיכו להתגורר יחד. כך גם הראיות והנסיבות הצביעו כי השניים טסו יחד לחו"ל, בילוי יחדיו וחלקו את חייהם כמשפחה. כפועל יוצא, מאחר שהוכחו חיי משפחה וגם ניהול משק בית משותף אין מקום ליתן משקל מכריע ללינת האיש בחדרו הפרטי כפי שנטען ולא נסתר (ר' בהקשר זה בע"מ 3497/09 פלוני נ' פלונית (4.5.10), שם הוכרו בני זוג כידועים בציבור חרף לינתם ביחידות נפרדות).

לסיכום, הקשר הזוגי בין הצדדים נמשך, התהדק והוגשם בחיים משותפים תחת קורת גג אחת במשך מספר שנים. הצדדים ניהלו קשר עמוק ויציב עד סמוך לפרידתם. גם הרכיב של ניהול משק בית משותף

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

שלא מצורך אישי, נוחות, סידור אחר או כדאיות כספית, אלא כפועל יוצא מחייהם המשותפים מתקיים. לפיכך מעת שהנסיבות והראיות מקימות בסיס לשני היסודות לעיל, מדובר בצדדים שחיו יחד כידועים בציבור.

המבחן השני: האם לצדדים הייתה כוונת שיתוף?

12. התובעת לא השכילה לעמוד בנטל הנדרש ולא הוכיחה כוונת שיתוף בנכסים. לפיכך יש לדחות את תביעתה בנדון.

12.1 אין די בכך שמכירים בבני זוג כידועים בציבור כדי להקנות זכות אוטומטית לשיתוף בנכסים. "ההכרעה אם בני זוג אמנם החליטו והסכימו להחיל על מערכת היחסים ביניהם את מכלול החובות והזכויות הכלכליות הנובעות ממוסד הנישואין, ולפיכך כי הם "ידועים בציבור", תבוסס, מטבע הדברים, על ראיות המלמדות על אומד דעתם" (ע"א 5096/21 פלוני נ' ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ, 15.12.2021), פסקה 31). עוד נקבע, כי דרישת הראיות הנוספות לשם הוכחת כוונה לשיתוף, נובעת מהזהירות שלא לכפות על הצדדים, הסדר של שיתוף רכושי מקום בו בני הזוג בחרו שלא להחיל על עצמם הסדר כאמור (בג"צ 4178/04 פלונית נ' בית הדין הרבני לערעורים ואח', פ"ד סב(1) 235 (2006), פסקה 7). סיכומו של דבר, "החלת הלכת השיתוף, מותנית בעיקרו של דבר, בהוכחת קיומם של אורח חיים זוג ומאמץ משותף של בני הזוג..." (בע"מ 1983/23 פלוני נ' פלונית (10.8.2023) פסקה 23, להלן עניין פלוני נ' פלונית).

בבוא בית המשפט לבחון האם קיימת כוונת שיתוף בין הצדדים יש לתת משקל לבין היתר לשיקולים הבאים: משך הקשר ותקופת החיים המשותפת, ילדים משותפים או היעדרם, התנהלותם כלכלית של הצדדים ומידת תלותם זה בזו וכן אינדיקציות נוספות (בע"מ 4589/05 פלוני נ' פלוני (21.11.2005), פסקה ז, תמ"ש (ת"א) 3028-08-12 ל.ב. נ' א.ג. (30.6.2015), פסקאות 15-16, עמ"ש (ת"א) 2219-06-12 ר.ב.ח. נ' ק.ג., (6.3.2014), פסקה 21). כאשר עסקינן בידועים בציבור, הנטל בעניין זה מסור לצד הטוען כי ישנה כוונת שיתוף רכושי. ודוק: הנטל להוכיח קיומו של שיתוף רכושי מכוח הלכת השיתוף כבד יותר מזה הנדרש ביחס לזוג נשוי בנסיבות דומות (בג"צ 4178/04 פלונית נ' בית הדין הרבני לערעורים ואח', פ"ד סב(1) 235 (2006), פסקה 7).

12.2 בתביעתה טוענת האישה לזכויות בכל רכוש האיש ובין היתר, פיצויים וכספים שיתקבלו מתביעות כנגד מעסיקו וכנגד המוסד לביטוח לאומי. את עילת תביעתה סומכת האישה על הטענה כי השניים היו ידועים בציבור ולפיכך לשיטתה היא זכאית למחצית מזכויותיו הסוציאליות (ורי' עמוד 2 ש' 7-12 לפרוטוקול). דא עקא שמכלול הנסיבות אינן מצביעות על שיתוף כלכלי. מדובר בזוג שבחר שלא להינשא, לשניים לא היו ילדים משותפים. חרף המגורים המשותפים בדירה שכורה התנהלותם אינה מצביעה על כוונת שיתוף כלכלי.

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

12.2.1 סעדי התביעה כפי שהוגשו בכתב התביעה מלמדים דווקא על העדר כוונת לשיתוף כלכלי. שיתוף כלכלי הוא שיתוף הדדי במובן זה כי צד אינו רשאי לטעון כי רעהו התכוון לשותף את נכסיו אולם עבורו אין כוונה כזו. האישה הגישה תביעה מבלי לציין דבר על אודות רכושה שלה, בדבר זכויותיה הכלכליות, בין אם במהלך עיסוקה כשכירה במשרד החינוך ובין אם בעסק העצמאי שהקימה. בחקירתה, כאשר עומתה עם עובדה זו ומשנשאלה מדוע לא צורף דבר באשר לרכושה ונכסיה, לא ידעה האישה להשיב והוסיפה כי היא לא התבקשה לעשות כן (עמ' 5 ש' 34-36, עמ' 7 ש' 9-5, עמ' 7 ש' 24-26). ב"כ האישה הטעימה, כי רק לאחר שהוסבה תשומת לב האישה כי לא צורף דבר באשר לרכושה, בוצע תיקון בתצהיר עדות ראשית, באופן שבסעיף 25 לתצהיר עדות ראשית, עתרה התובעת למחצית מזכויות האיש שצבר במקומות העבודה שלו והוסיפה *"כמו כן, זכויות שאני צברתי במקום עבודתי"*. אף באשר ליתר הזכויות כגון, כספים בחשבון הבנק הפרטי של האיש, בחרה האישה שלא לציין פרטים חופפים ביחס לחשבונה לא בכתב התביעה ולא בתצהיר. כפי שהטעים האיש בכתב הגנתו אף השימוש הטרמינולוגי שבו נקטה האישה הוא כי מדובר בחשבון "פרטי" שלו. כנטען על ידי האיש, חלוקה הדדית של נכסים נשמטה מכתב התביעה באופן המקעקע את אדני התביעה והטענה לשיתוף כלכלי. אולם אף אם מדובר בהשמטה שנעשתה בהיסח הדעת שתוקנה, הראיות והעדויות אינן מקימות את הנטל המוגבר בדבר כוונת שיתוף מפורשת.

12.2.2 עת נשאלה האישה כיצד תרם האיש להצלחת העסק שלה השיבה: *"מה הייתה התרומה של האיש לעסק שלך? לא הייתה הוא לא שותף בעסק שלי על מה את מדברת?"* (עמוד 10 ש' 16-17) והוסיפה: *"לא הייתה תרומה הוא לא שותף. אני יכולה אבל להגיד מה הייתה התרומה שלי למצבו של האיש, להצלחה של העיר בעיסוקים שלו, אם את רוצה"* (עמוד 10 ש' 20-21).

בהקשר זה, כאשר נשאלה האישה כיצד סייעה לאיש לאחר פיטוריו מחברת X, בהנחה שאדם שמפוטר עלול להידרש לעזרה כלכלית מאחר, השיבה האישה כי ליוותה אותו כמו "אשתו", החזיקה אותו, תמכה בו רגשית מעל שנתיים והחזיקה את הבית (עמוד 17 ש' 1-6). בתוך כך, הבהירה כי אמנם לא סייעה כלכלית לאיש, אך התמיכה והליווי שהעניקה לו מתורגמים לעזרה כלכלית משזה עיסוקה ותחום טיפולה והאיש לא שילם לה בעד שעות עבודתה (עמוד 17 ש' 10-15). כלומר עדותה שוללת הצעה לתמוך כלכלית בבן הזוג או סיוע כלכלי בפועל עם פיטורי האיש. אין לבטל את הטענה בדבר תמיכה רגשית, אך מעבר לעובדה שהטענה לא נתמכה בראיות, פני הדברים מצביעים לכאורה שככל שניתן ליווי רגשי לא היה בכך לסייע לצדדים עצמם לתחזק את הזוגיות כפי שהמציאות לימדה, לבטח אין בכך מימד של הדדיות כלכליות המצופה כאשר נשמט מקור ההכנסה של האיש.

דהיינו אין די בסיוע זה בנסיבות שתוארו, כדי להקנות זכות במחצית הכספים שנצברו אצל האיש במהלך החיים המשותפים. יוצא אפוא שעדותה מלמדת על אי רצון בשיתוף כלכלי הדדי. קרי, משתמע מעדותה ומכתבי טענותיה כי היא שותפה לנכסי האיש בעוד הוא אינו שותף לנכסיה. ארגומנט מעין זה חותר תחת טענות האישה בדבר כוונת שיתוף כלכלי כמוגדר בפסיקה.

זאת ועוד, התנהלות האישה עצמה מצביעה על העדר כוונה לשיתוף כלכלי. כך השיבה בקדם משפט מיום 4.12.2022 לשאלת בית המשפט *"את שילמת משהו בתקופת החיים המשותפים?"* השיבה

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

האישה: 'קניתי דברים רק עבור הילדים שלי' (עמוד 3 ש' 24-25). תשובתה משקפת תפיסה של העדר שיתוף כלכלי מצידה באופן המקים קושי בדבר הדרישה לשיתוף כלכלי בנכסי האיש.

12.2.3 בכתב התביעה עתרה האישה להורות כי המיטלטלין, שלא ניטלו על ידי האיש ויוותרו בביתה (סעיף 58 ח לכתב התביעה). בחקירתה נדרשה האישה להשיב לשאלה מדוע היא סבורה כי המיטלטלין שנותרו הם בבחינת רכוש פרטי שלה בעוד הזכויות הסוציאליות הן רכוש משותף והשיבה 'האיש נטל אכן את החדר שלו שם היה שולחן שלו, מחשבים שלו שהוא הביא ממעיסקו, הציוד הפרטי שלו, אולם ביום שהוא פלש לבית עם משטרת ישראל על מנת לרוקן את הבית, הוא לקח הוא התבלבל קצת, הוא לקח גם דברים שהם פרטיים שלי.' (עמוד 12 ש' 14-17, ההדגשות הוספו).

באשר לחפציה האישיים, ייחדה התובעת סעיפים נפרדים וביקשה להורות, כי האיש ישיב לה את חפציה האישיים (סעיפים 2, 55, 54, 5, ט, יג ו-58. לכתב התביעה). בד בבד עתרה להצהיר שהמיטלטלין, שהאיש הותיר בדירה ולא נטל עמו ויוותרו לה (סעיפים 2, ח, 55 לכתב התביעה). עדותה ואף כתבי הטענות מצביעים כי האישה סבורה שהמיטלטלין שנותרו בדירה, שמזה זמן מה שניהם אינם מתגוררים בה, להבחין מחפצים אישיים כנטען, יש להחשיב כרכושה מפאת העובדה שהאיש נטל חפצים שאינם עונים על חפצים אישיים (ר' לשם הדוגמה סעיף 54, ז, ח). כנגד טענה זו התקומם האיש בציינו כי המיטלטלין בדירה משותפים ושיש לחלקם שכן הוא עצמו נטל רק את חפציו האישיים וכי מה שנותר הוא משותף (סעיפים 6, 20 לכתב ההגנה). בד בבד טען באופן שלכאורה אינו מתיישב עם דרישתו כי הם לא נקטו בשיתוף ביניהם אלא "בהפרדה רכושית מוחלטת" במשך חייהם המשותפים (סעיף 36). עוד יש להזכיר, כי האישה נטלה את מוצרי החשמל שהיו בדירתם לשימושה (עמוד 13 ש' 17) אף עובדה זו לכאורה אינה מתיישבת עם ההצהרות בדבר רכוש משותף (עמוד 13 ש' 13).

למעלה מן הנדרש יצוין, הפסיקה הכירה בנסיבות אחרות מאלה שכאן, בכוונת ידועים בציבור להחיל את חזקת השיתוף, אלא שאף בהקשר זה נדרשה בחינה בדבר היקף תחולת השיתוף ככל שזה מתקיים (בע"מ 2478/14 פלונית נ' פלונית פסקה 42 (20.8.2015), להלן-עניין פלונית). בהינתן זאת במקרה הרגיל, חזקת השיתוף שחלה על בני זוג ידועים בציבור חלה על שיתוף בנכסים שנרכשו במשותף או כאלה שמשמשים את בני הזוג בחיי היום-יום. מנגד, על מנת להחיל דין שיתוף על נכסים אחרים של מי מבני הזוג, נדרשת ראיה נוספת כלשהי שתעיד, ולו באורח נסיבתי על כוונת שיתוף בנכס מסוים (לעניין ההבחנה בין נכסים פרטיים לנכסים חיצוניים בבחינת כוונת השיתוף בין בני זוג, ר' קביעת אב"ד, כבוד השופט ג'יוסי בעניין א').

זה המקום להדגיש, עיון בטענות ההדיות באשר למיטלטלין מגלה העדר עקביות מצד שני הצדדים. יתר על כן, אף לו ניתן היה לקבוע בדוחק, שישנה כוונת שיתוף ביחס לנכסים המשמשים ביום יום את הצדדים וכי נכון לחלקם ביניהם אזי, חלוף הזמן, העדר ראיות בנדון ואי התייחסות עניינית לפרטי המיטלטלין, אף מטעם האיש אינה מאפשרת להידרש לכך. בנוסף, האישה למעשה זנחה את תביעותיה בנדון, בעדותה במענה לשאלת ב"כ האיש השיבה כך:

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

ש. מה את מבקשת מבית המשפט?

ת. את הזכויות הסוציאליות שמגיעות לי על פי חוק...

ש. עוד משהו?

ת. עוד משהו? לא. (עמוד 2 ש' 12-7).

הטענות ביחס לסעדים הנוגעים למיטלטלין (סעדים המנויים בסעיפים 58 ז-ט), כמו גם סעד פירוק השיתוף בנכס שבח"ל (סעיף 58 א-ב), נזנחו כליל בסיכומי האישה ונעדרו אף מסיכומי התשובה (בעוד האיש התייחס, מפורשות, לזניחת הסעדים על ידה בסיכומיו, תחת כותרת "מבוא" בעמוד 1 לסיכומיו). הגם שהאיש עתר לחלוקת המיטלטלין (סעיף 6 לסיכומיו) בכתבי הטענות אין התייחסות עניינית ופרטנית למהות המיטלטלין, אפיונם ועוד. כאמור בחלוף הזמן ובהעדר נתונים קונקרטיים שהונחו באופן סדור על ידי האיש לא ניתן להיעתר לסעד זה.

12.2.4 ההחלטה שלא להינשא, בשים לב כי לא הייתה מניעות להינשא, מעידה אף היא על האופן שבו בחרו לקשור את חייהם ואת גורלם האישי והכלכלי והיא מהווה אינדיקציה נוספת בדבר העדר כוונת שיתוף לצד יתר הנסיבות העולה מהתנהלות הצדדים (ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, פ"ד נא(1) 346,337 (1997), בג"ץ 4178/04 פלוני נ' בית הדין הרבני לערעורים, פ"ד סב(1) 250-249,235 (2006), עניין פלונית פסקה 36)).

בהקשר זה ציינה האישה בעדותה כי "לא עלה כל צורך להינשא, אנחנו זוג בפרק ב', לי יש 3 ילדים מנישואים קודמים, לאיש יש שני ילדים בוגרים מנישואים קודמים, אנחנו הקמנו משפחה חדשה של זוג ו-5 ילדים, לא היה בתוכנית להביא ילדים לעולם ולא עלה כל צורך להתחתן" (עמוד 2 ש' 33-36). אלא שנדמה כי דווקא העובדה שמדובר בזוגיות שנייה של מי שכיום גילם עולה על חמישים שנים, כשכל אחד מהם ילדים מזוגיות קודמת והם בחרו לחיות ללא נישואין, יש לנקוט משנה זהירות בנדון. ר' לעניין זה דברי כבוד השופט שקד בתמ"ש 13-08-9731 פלונית נ' אלמוני (13.4.2016):

"... אין די בהיותם של בני זוג כמי שחיים יחדיו ומקיימים משק בית משותף כדי לקבוע שיתוף בנכסים; ... יש לבחון את כוונתם הסובייקטיבית של הצדדים... יש להיזהר מקביעת שיתוף כלכלי היכן שהצדדים לא קבעו זאת ביניהם; הסיבה שהצדדים שיכולים היו להינשא ולא נישאו, יכולה להוות ראיה אף לעניין היעדר רצון לשיתוף כלכלי; ... על דרך ההיקש – נטל הראיה הנדרש להוכחת שיתוף בין ידועים בציבור, שיחסייהם אינם בגדר זוגיות ראשונה, הוא נטל מוגבר ביחס להוכחת שיתוף בין ידועים בציבור שיחסייהם בגדר זוגיות ראשונה" (שם, פסקה 30, ההדגשה הוספה).

בענייננו מדובר בצדדים שפצחו יחד ב"פרק ב'", אך לא נישאו מתוך בחירה בהעדר מניעה חוקית להינשא ולכן לא נכון להחיל עליהם משטר משפטי הנובע ממוסד הנישואין ובכלל זה להורות על שיתוף הזכויות הכלכליות הנובעות ממנו. בהקשר זה ראו את דברי כבוד השופטת וילנר ביחס לצד השני של הסקאלה הגילאית וקביעתה, כי לא נכון להחיל את המשטר המשפטי הנובע מנישואין על זוגות צעירים שנמצאים בשלבים התחלתיים לחייהם בהינתן שישנו צורך לנקוט משנה זהירות הנובע "דווקא מנקודת מבט ליברלית, על-מנת לאפשר צורות חיים שונות ומערכות יחסים מגוונות

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

המאפיינות את חיי הזוגיות בעידן הנוכחי, וזאת מבלי להכביד על בני הזוג באמצעות הטלת מחויבויות משפטיות ארוכות טווח שעה שלא התכוונו לכך" (עניין פלוני, פסקה 32).

יוער, הסתמכות האישה בסיכומי התשובה על עניין פלוני נ' פלונית הייתה עשויה להיות רלוונטית לו נקבע שאכן מתקיימים התנאים המצביעים על כוונה לשיתוף והחלת חזקת השיתוף. אלא שבשונה מהמקרה שלפנינו, שם דובר על בני זוג ידועים בציבור שחיו יחד 15 שנים, במהלך הזוגיות נולדו להם שני ילדים משותפים, הם התגוררו יחד בבית משותף שבו ערכו שיפוצים מקיפים, נקבע כי הם פעלו במאמץ משותף מתוך קופה כספית משותפת אחת (ר' פסקה 58 לפסק הדין של כבוד השופטת וילנר). הנסיבות הללו שונות בתכלית מהנסיבות של הצדדים דנן. לא עלה בידי האישה להתמודד עם הנתונים העובדתיים המצביעים כי חל משטר הפרדה רכושי ולעניין זה די להפנות לסעיפי המשנה הנקובים בסיכומי האיש בעמודים 2-3. כגון, העובדה שכל אחד מהם הפקיד את הכנסתו לחשבונו (אגב הפניה לעמוד 3 ש' 25-26, 32-33), חלקו הוצאות כפי שעלה מת/6, חשבון החשמל, הנוקב בחלוקתו בין הצדדים, כאשר האיש שילם 304 ₪ בעוד האישה שילמה 302 ש"ח (עמוד 4 ש' 4-14), נשיאה שווה בעלויות השכירות עד למחלתה (ר' לעניין זה עדותה המאששת זאת (עמוד 15 ש' 32-39, עמוד 16 ש' 13, 19-22). העובדה שכל אחד מהם החזיק בחשבון בנק נפרד והמידע על אודותיו נותר בידו (ר' עדות האישה בעמוד 2 ש' 30-27) ועוד כמפורט להלן.

12.2.5 הצדדים מעולם לא ניהלו חשבון בנק משותף. הצדדים אף לא היו מורשים לפעול אחד בחשבון הבנק של משנהו. ר' לעניין זה דברי האישה: "לא היה לאף אחד מאתנו ייפוי כוח באף בחשבון של אחד של השני" (עמוד 5 ש' 6). למעשה כל אחד מהם ניהל את חשבון הבנק שלו בנפרד כיחידים נפרדים כלכלית במערכת היחסים הזוגית.

12.2.6 הצדדים לא החזיקו בכרטיסי חיוב האחד של השני. האישה התבקשה בחקירתה לאשר כי האיש לא החזיק בכרטיס חיוב שבבעלותה, וכך השיבה: "אני לא יכולה לאשר לך דבר כזה, מכיוון שהארנק שלי היה בבית, מספר כרטיסי האשראי שנמצאו שם כל העת, לא היו כולם על ידי עליי פיזית כל הזמן, ויש מצב שהוא נטל אחד מהם מדי פעם" (עמוד 3 ש' 7-9). ברם, כאשר מוקדה השאלה באשר לשימוש האיש בכרטיס החיוב של האישה לצרכיו שיתנה האישה מגרסתה והשיבה "לא ככל שידוע לי" (עמוד 3 ש' 22). הרושם שהתקבל כי הצדדים התנהלו באופן נפרד ועצמאי.

12.2.7 מעדות האישה אף ניתן להסיק כי היא לא הייתה מעורה בדבר מצבו הכלכלי של האיש ובפרט בנוגע לחשבון הבנק הפרטי שניהל בנפרד ממנה, בציננה: "אני לא פירטתי פה בתצהיר שלי גם מה מצב חשבון הבנק של האיש כי אני לא יודעת" (עמוד 9 ש' 21-22). בסיכומיו מטעים האיש כי ראיה להעדר שיתוף בכספים היא העובדה שהצדדים לא שיתפו זה את זה בהחלטות כלכליות מהותיות ועל רקע זאת ניתן להסביר את עתירתה לקבל מחצית ממניות, שאינן קיימות משנת 2019 כנטען. בהקשר זה, האישה ציינה בתביעתה, כי האיש בעל מניות בחברת X וזאת כחלק מזכויותיו הרכושיות (סעיף 25 לכתב התביעה). בחקירתה הוסיפה, כי זכור לה שחלקן נפדו וחלקן נותרו בחו"ל (עמוד 22 ש' 5-6).

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

משנטען, כי האיש פדה את כל מניותיו ציינה "אני לא יודעת, יכול להיות שהוא עשה דברים מאיפה אני יודעת?" (עמוד 22, ש' 10).

מכל האמור, יש ללמוד שהתנהלות הצדדים התאפיינה בהיעדר שקיפות כלכלית, העדר מעורבות הדדית זה בענייניו הכלכליים של זה. כלומר, משטר של הפרדה רכושי שמתבטא הן בהפרדה בפועל של חשבונות, הכנסות רכוש וכספים והן במידור ממידע כלכלי רלוונטי בהינתן שכל אחד אחראי לחשבונו, להכנסותיו ולרכושו בנפרד.

בזיקה לכך, כאשר נשאלה האישה בחקירה הנגדית, האם הצדדים שיתפו זה את זה בהחלטות כלכליות שקיבלו, לא עלה בידי האישה להשיב עניינית "אין לי מושג, לא מבינה את השאלה" (עמוד 10 ש' 24-29). כך גם טענת האישה בדבר סיוע בהכנת מצגת עת הצטרף לסטארט-אפ (סעיף 20 לתע"ר) באופן המקים זכאות למחצית הזכויות בנוגע לפטנט, מעוררת תמיהות ולבטח אינה מהווה טענה כדבעי המבססת את הסעד שהתבקש.

12.2.8 עוד הוכח כי בין הצדדים הייתה התחשבנות כלכלית. הצדדים נשאו בשכר הדירה בחלקים שווים. האישה העידה כי במהלך מגוריהם ברחוב Z, האיש מסר למשכירה שיקים מחשבונו והאישה נהגה להעביר לו מחצית מסכום דמי השכירות עד שנקלעה לקשיים כלכליים (עמוד 16 ש' 28-39). עוד העידה כי במגוריהם ברחוב W, מסרו הצדדים למשכירה 24 שיקים (עמוד 17 ש' 20-22). השתתפות הצדדים בדמי השכירות מלמדת על התנהלות מחושבת ומוקפדת בין הצדדים בניגוד לנהוג בין בני זוג שחיים בשותפות כלכלית. כמו כן, הצדדים התחשבו ביחס להוצאות החזקת הדירה. כאמור, האישה צירפה חשבון חשמל, שבו פורט בכתב יד כמה שילם כל צד (ת/6). כשנשאלה ביחס למסמך זה, השיבה באופן מתחמק ובלתי ענייני (עמוד 4 ש' 8-14). יוער, כי מעדותה עלה שהאיש מימן את הוצאות הטיסות לחו"ל אגב הכחשת קיומו של מסמך "אקסל" שמרכז את התחשבנות הצדדים (עמוד 14 ש' 5-11). אך לצד זאת היא ציינה בסיפא תשובתה "אגב אני מעריכה אותו מאוד על זה" (עמוד 14 ש' 7-8). הערכה זו דווקא מצביעה על חריגות ההתנהלות הנוגדת את ההתנהלות השגרתית בדבר הפרדה רכושית כפי שעולה מיתר הנסיבות כמפורט לעיל. כלומר דווקא התנהלות זו מפריכה את גרסת האישה, שלפיה הצדדים התנהלו בשיתוף מוחלט ובמימון החיים המשותפים. בהקשר זה עדויות מר א' וגב' מ' וכן התמונות שצורפו לתצהיר האישה (ת/15), אינן בעלות משקל להוכחת כוונת שיתוף כלכלי. העדויות ותמונות הצדדים בארץ ובחו"ל מלמדות לכל היותר על המערכת הזוגית שהתקיימה בין הצדדים ואין בהן כל אינדיקציה בדבר אופי ההתנהלות הכלכלית ביניהם.

באופן מקיש, ניתן לקבוע שרכישת נכס משותף בחו"ל, שנרשם בחלקים שווים על שמם אף הוא מצביע כי אומד דעתם של הצדדים היה לסמן נכס זה כמשותף בניגוד למשטר הרכושי הנפרד שהונהג ביניהם. דהיינו פרשנות האישה כי רכישת הנכס יחד מצביעה על כוונת שיתוף רכושי אינה מתקבלת. הנה כי כן, רישום הנכס בחו"ל בחלקים שווים, בשעה שהייתה התקשרות כלכלית ביניהם, מלמדת כי הצדדים ביקשו להבטיח את זכויותיהם הרכושיות באופן המעיד על הפרדה רכושית ולא כפי שנטען על ידי האישה בסיכומיה (סעיף 4 לסיכומים).

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

זה המקום לציין, כי האישה מפנה לכך שהצדדים לא ערכו הסכם ממון, מכאן גוזרת היא את יצירת השיתוף הכלכלי והרכושי ביניהם (סעיף 33 לתצהיר עדות ראשית וסעיף 4.ג לסיכומיה).

בסיכומי התשובה מטעמה הרחיבה את הטענות בציינה, כי נושא חתימת הסכם ממון עלה בשיחות בין הצדדים, אך השניים החליטו שלא לחתום על הסכם שכזה. קרי בהתאם לגרסה זו העובדה שבכוונת מכוון נמנעו מלחתום על הסכם ממון מלמדת על שיתוף רכושי, שהרי לו חפצו בהפרדה רכושית היו חותמים על הסכם מעין זה (סעיף י"ח לסיכומי התשובה).

טענות האישה אינן מועלות בחלל ריק, אכן במקרים שבהם הוכח כי צד בחר שלא לערוך הסכם ממון חרף העובדה שעורך דין מטעמו האיר את עיניו בדבר הצורך לעשות כן, היוותה אחת האינדיקציות לכך שהתקיים שיתוף ברכוש פרטי להבחין משיתוף עסקי (ר' עניין א', פסקה 27). דא עקא שהנסיבות בעניין א', נתמכו בעדות עורך דין שעמד בקשר עם המנוח והעיד ברורות על הנסיבות שבהן בחר האיש שם שלא לחתום על הסכם ממון. זאת בניגוד לעניינם של הצדדים דכאן, כאשר הטענה בדבר שיח בין הצדדים על אודות הסכם ממון והחלטה רצונית שלא לחתום עליו צצה לראשונה בסיכומי התשובה של האישה. בדיון ההוכחות אמנם נשאל האיש האם השניים חתמו על הסכם ממון והשיב בשלילה והוסיף שלא היה צורך בו (עמוד 50 ש' 17-26). אלא שלא נשאל דבר וחצי דבר האם עלה ביניהם הנושא וככל שעלה מדוע החליטו שלא לחתום על הסכם מעין זה כנטען, באופן שניתן להשליך על אומד דעתם באשר לשיתוף הרכושי או העדרו.

באופן דומה נטען על ידי האישה כי העובדה שהשניים ערכו צוואה החדדית מחזקת את טענת השיתוף הרכושי (ר' סעיף י"ח לסיכומי התשובה). עובדה זו מתווספת לשיטת האישה, למסמכים שערכו יחד ולמסמכים שבחרו שלא לערוך והם בבחינת מקשה ראייתית אחת המצביעה על כוונת שיתוף רכושי. אלא שכפי שהטעים האיש נכונה בצוואה ההדדית קבעו השניים את אשר יבוצע ברכושם לאחר שילכו לבית עולמם, להבדיל מפירוד. סעיף 2 לצוואה מצוין כי "במשך כל ימי חיי רשאית אני לעשות בנכסי כטוב בעיני כאשר נהגתי עד היום" (ת/7, ההדגשה הוספה). בסעיף 5(ד) לצוואה נכתב כי לאחר פטירת האישה, האיש יהיה זכאי ל- 60% מיתרת עיזבונה. מכאן שעל פי הצוואה ההדדית בתקופת חיי הצדדים כל אחד רשאי להמשיך ולעשות ברכושו שלו כראות עיניו ורק עם מות אחד מהם יעניק הוא לצד הנותר 60% מרכושו. אמנם עצם עריכת צוואות החדדיות מלמדת על טיב הקשרים שבין הצדדים ורצונם זה בטובתו של זה אולם נוסח הצוואות מצביע על כך שלכל אחד רכוש נפרד שהוא רשאי לפעול בו כאוות נפשו. האישה לא העניקה הסבר מניח את הדעת באשר לקביעות בצוואה ההדדית, אף לא לטענה המתמטית שהעלה האיש באשר לחלוקה הנגזרת מהוראות הצוואות (ר' עדות האישה עמוד 26 ש' 24-31, עדות האיש בעמוד 50 ש' 5 וכן טענותיו תחת סעיף ז' לסיכומיו וסעיף 5 לסיכומי התשובה).

12.3 מכל המקובץ לעיל עולה, כי לא עלה בידי האישה להניח תשתית ראייתית מתאימה המבססת כוונה לשיתוף בנכסים וכי התשתית הצביעה על הפרדה רכושית מוחלטת ביניהם. הצדדים קיימו מערכת יחסים זוגית ללא נישואים, הם התגוררו יחד בדירות שכורות וחלקו את שכר הדירה והוצאות הדירה עד למחלת האישה. לשניים לא היו ילדים משותפים, הם לא חלקו קופה משותפת לא יידעו זה

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

את זה בדבר היתרות בחשבונות הבנק הנפרדים. הם הקפידו על הפרדה רכושית מתחילת החיים יחד ובהמשך עד למועד פרידתם. האישה, התובעת, לא עמדה בנטל המוגבר להוכיח כוונת שיתוף, בהינתן שהשניים לא נישאו ובהעדר נסיבות חיצוניות המאששות זאת כגון ראיות כתובות והעדויות. נהפוך הוא, הנסיבות הצביעו על הפרדה רכושית כאמור. האישה כתובעת לא מצאה לנכון להציג את נתונה הכלכליים ביחס להכנסותיה, מקורותיה הכלכליים ונכסיה בעת תקופת השיתוף הנטענת. לפיכך, משצבר הראיות והעדויות אינו מותר ספק כי הצדדים התנהלו בקשר השולל כוונת שיתוף, נמצא שיש לדחות את תביעת האישה.

13. לא ניתן לסיים בכך, שכן האישה עתרה לסעד נוסף של פירוק שיתוף בנכס שנרשם בחלקים שווים על שמות הצדדים, הנכס המצוי בחו"ל. בראשית עדותה ציינה כי היא מבקשת את "הזכויות הסוציאליות" ותו לאו (עמוד 2 ש' 7-12). דהיינו הסעד באשר לנכס זה נזנח.

סיכומיה אף הם אינם מתייחסים לנכס זה כלל, לא כל שכן לסעד שלו עתרה בדבר פירוק שיתוף בו בהינתן שלטענת האיש יש לסלק סעד זה על הסף לנוכח הלכת "מוזמביק" (עמוד 5 ש' 27, פרוטוקול הדיון מיום 4.12.2022). עם זאת בשים לב לכך שהצדדים נדרשו לנכס שבחו"ל, הן בקדמי המשפט והן בדיון ההוכחות, פסק הדין לא יהיה שלם ללא התייחסות לסוגייה זו.

האיש הביע הסכמה בכתב ההגנה לפירוק השיתוף (סעיף 12 לכתב ההגנה) אגב הכפפת הסכמתו לכך שלא תעמוד לאישה זכות טיעון עתידית להעדר סמכות של בית משפט זה (סעיף 13 לכתב ההגנה). בסיכומיו, טען האיש כי יש לחייב את האישה בהוצאות מוגברות לנוכח העובדה כי גדר המחלוקת צומצם למחצית זכויותיו הסוציאליות ובשים לב כי האיש נערך לדיון בכלל הסעדים וביתר שאת בעניין הסעד לפירוק שיתוף שלגביו טען שאין סמכות כלל (פסקה 1 לסיכומי האיש).

אין חולק שהצדדים נרשמו כבעלים בחלקים שווים בנכס. כך גם, האישה העידה כי מדובר בנכס יחיד שרכשו הצדדים יחד כאשר כל אחד מהצדדים העביר את חלקו ברכישת הנכס ממקורותיו (עמוד 4 ש' 25-21). האישה בחקירתה ביקשה פירוק שיתוף בחלקים שווים (עמוד 23 ש' 19-23 ובאשר לחלקים השווים ר' עמוד 21 ש' 35).

הגם שהאיש העלה ספקות ביחס לסמכות בית המשפט בנדון, יצוין כי הפסיקה דווקא מעניקה סמכות להידרש לנכס המצוי בחו"ל בעת בחינת חלוקת רכוש בין בני זוג, בהינתן שמדובר בסמכות פרסונאלית והצדדים מחויבים ליישם ולקיים פסק דין של בית משפט בישראל, הגם שהנכס נמצא מחוץ לגבולות מדינת ישראל (ר' רמ"ש 56989-02-17 פלונית נ' פלוני (16.5.2017), פסקה 11). פסיקה זו אינה סותרת את הפסיקה הישראלית שאימצה את הלכת "מוזמביק", שאליה הפנה האיש אך היא ייחודית להליכים כגון זה בעניינם של הצדדים.

בשים לב כי שני הצדדים הביעו נכונות לרכוש החלק של האחר (עמוד 4, ש' 2-3, ש' 10 לדיון מיום 23.10.2022) דבר שכפי שנחזה טרם הבשיל לכדי מעשה, הרי שמסורות לצדדים מלוא האפשרויות למיצוי זכויותיהם בהקשר לכך.

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

ב. תביעת לשון הרע

כאמור בסעיף 4 לפסק הדין, בישיבת ההוכחות, ביקש האיש לצמצם את סעדיו ולהותיר את תביעתו ביחס ל"פוסט" הראשון שפרסמה האישה (עמוד 45, ש' 1-4) לפיכך יובאו להלן טענות הצדדים ביחס לפרסום הראשון.

תמצית טענות הצדדים

14. **בכתב התביעה** נטען, כי ביום 6.10.2021 פרסמה האישה "פוסט" ברשת החברתית פייסבוק (להלן-**הפרסום הראשון או הפוסט**), במסגרתו הוציאה את דיבת האיש רעה וגרמה במכוון לנזק כביר לשמו אגב פגיעה בפרטיותו. הפוסט זכה לחשיפה עצומה, כפי שהסתמן מכמות התגובות לפוסט, חלקם בחרו לשתפו עם נוספים. האישה חסמה לאיש את אפשרות הצפייה בפוסט, ודבר קיומו נודע לו משיחות עם מכריו. הוסף כי בשלב מסוים ולאחר פנייה האישה מחקה את הפוסט.

15. **בכתב ההגנה** נטען, כי מדובר בתביעה טקטית שתכליתה להלך אימים על האישה. לגופו של עניין, באשר לפוסט טענה, כי ככל שיראו בפרסום הפוסט לשון הרע, הרי שעומדת לאישה הגנת האמת בפרסום מן הטעם שכל האמור בו נכון וכי יש בו עניין ציבורי של ממש. אשר לטענה לפגיעה בפרטיות, ציינה התובעת כי ספק רב אם אירעה פגיעה בפרטיות, וכי ככל שאכן אירעה, הרי שעומדות לתובעת ההגנות המנויות בחוק. עוד נטען שהאיש לא הוכיח כי נגרם לו נזק, ממוני ושאינו ממוני.

דיון

16. ביום 6.10.2021 פרסמה האישה ברשת החברתית "פייסבוק" את ה"פוסט" הבא:

"*פוסט חושפני – בוחרת לשתף***"**

למה יש אנשים רעים...!?

נמאס לי לרמוז כאן... כדאי שיידעו כולם!!!

בחודש האחרון בחרתי להיפרד מבן זוג שחשבתני אותנו ביחד לכל החיים!

נראה היה על פניו שיש לי הכל במחיצתו: שמחה, אהבה, כסף, חיים יפים וטובים – הכל.

בהתחלה הופיעו מילותיו הרעות, בהמשך גסות רוח ואלימות מילולית כלפי חוץ ובבית

פנימה. התעלמתי!!!

כשהוא פעל באלימות גלויה – נזעקתי להגן על עצמי!

הוא כבר לא גר איתנו יותר – הוא הורחק!

כמה קשה היה לי להודות שאני במעגל האלימות, כמה קשה להודות בכישלון ♥

בחסות הטירוף הכל נראה מבולבל, קשה לברור את הטוב, קשה לווסת את הפחד, קשה

להודות – טעיתי שוב!?!

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

אז... למה יש אנשים רעים!?

ו... אני ממשיכה ובוחרת לחיות את חיי בעוצמה, בטוב ובאהבה גדולה לעצמי ולילדיי.

תמונה אופטימית מהחופש שלי ♥

(תמונת האישה)

17. האיש טען כי באמצעות פרסום זה הוציאה האישה את דיבתו רעה, גרמה לו במכוון לנזק רב לשמו ופגעה בזכותו לפרטיות (סעיף 3 לתע"ר). בחקירתו ציין כי בעקבות פרסום זה הוא קיבל "מבול של טלפונים" (עמוד 52 ש' 12) והוסיף כי הפוסט היה קשור אליו "חד משמעית" (עמוד 59 ש' 30). בתצהיר עדות ראשית מטעמו הדגיש, כי בהיות האישה דמות ציבורית חשיפת הפוסט הייתה גדולה ומשמעותית והטעים כי החלק הארי של חברי האישה מכירים אותו באופן אישי. לכתב התביעה ולתע"ר צורף צילום מסך של הפוסט (ת/1). על הפוסט סומנו 337 סימוני חיבוב (LIKE), נרשמו 111 תגובות (טוקבק) וארבעה מקוראיו אף בחרו לשתפו (SHARE). בהעתק שצורף ניתן להבחין בחלק מהתגובות, באחת התגובות נכתב "אנו לא מכירות... קראתי את הפוסט, את אישה חזקה! אמיצה! גיבורה! חכמה!" וכן תגובות נוספות כמו "ואוו מלכה!!! את אלופה!!!!" ו"המשיכי לבחור בטוב לך. את חזקה ואמיצה".

18. אל מול טענות האיש, הטעימה האישה כי הפרסום אינו מהווה "לשון הרע" כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן-**חוק איסור לשון הרע או החוק**) וממילא הפרסום חוסה תחת הגנת "אמת דיברתי".

האישה הוסיפה כי נטל ההוכחה כי אירוע האלימות הקשה שחוותה, לא התרחש כטענת האיש, מוטל עליו והוא לא עמד בנטל זה. בתוך כך ציינה כי בגין אירוע האלימות ניתן צו הגנה, אשר הוארך בהסכמת הצדדים (סעיף 8 לתע"ר). בסיכומיה טענה, כי מדובר בפוסט כללי שנכתב ברובו בלשון פאסיבית, ללא ציון שמות וכפי שניתן להיווכח מהתגובות שצורפו לפוסט כעולה מנספחי האיש, אף לא אחת מהתגובות מתייחסת לאיש עצמו (עמוד 6 לסיכומי האישה).

לשם השלמת התמונה יצוין כי הפוסט הוסר שמונה ימים לאחר פרסומו, בעקבות דרישת האיש להסירו שהועברה באמצעות באת כוחו. בחקירתה הסבירה האישה, כי הפוסט הוסר בעקבות לחץ ואיומים (עמוד 31 ש' 13), כאמור בתשובתה לבא כוח האיש: "אתן כתבתן, אתן כמייצגות של האישה כתבתן מכתבים לעו"ד אליהו שייצג אותי באותה תקופה, וביקשתם והפצרתם שאני אסיר את הפוסט, והסרתי אותו לאור הבקשות" (עמוד 31 ש' 17-19).

לאחר בחינת העדויות והראיות נמצא כי דין התביעה להתקבל בחלקה כפי שיפורט להלן.

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

19. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע כי לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, בוז או לעג מצדם; לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו; לפגוע באדם במשרתו, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ולבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו (ס"ק 1-3).

סעיף 2 לחוק מגדיר פרסום וקובע כי פרסום הוא "בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר." וכן, רואים כפרסום לשון הרע, "אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע" ו"אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע".

תביעות לשון הרע עוסקות באיזון ובחינת גבולות הגזרה של חופש הביטוי מזה אל מול הפגיעה באחר מזה. בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (8.2.2012) (להלן-עניין דיין), שרטט כבוד השופט עמית תרשים זרימה בתביעות לשון הרע, כדלקמן:

בשלב ראשון יש לבחון האם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בסעיף 1 לחוק. השלב השני הוא בדיקה האם מתקיים יסוד הפרסום המוגדר בסעיף 2 לחוק. בהמשך, יש לבחון האם נהנה הפרסום מאחד החסינות המוחלטות (פרסום מותר) שבסעיף 13 לחוק. ככל שעל הפרסום לא חל אחד מהחסינות כאמור, תבחן ההגנה של אמת בפרסום ואינטרס ציבורי על פי סעיף 14 לחוק. אם הפרסום אינו חוסה תחת הגנת אמת בפרסום ואינטרס ציבורי ייבחן תום ליבו של המפרסם בגדרי החלופות שבסעיף 15 לחוק בשילוב עם חזקות תום הלב שבסעיף 16. ככל שהפרסום אינו נהנה מהגנת סעיפים 14 או 15, או אז עוברים לשלב בחינת הסעדים. עוד נקבע בהקשר זה ש"... בחינת כל אחד מהשלבים לא נעשית באופן "סטרילי" במנותק מהשלבים האחרים... ניתן לומר שיש "מקבילית כוחות" בין השלבים השונים – ככל שהביטוי או הפרסום הפוגע הוא עוצמתי יותר, כך יידרש יותר בשלב ההגנות הקבועות בסעיף 14-15 לחוק ולהיפך" (פסקאות 6-7).

20. ביחס לשלב הראשון, מתווה הפסיקה מוליך לבחינה, האם הביטוי הוא משפיל, פוגע או מבזה בהתאם לסטנדרט אובייקטיבי של האדם הסביר (ע"א 7380/06 חטר-ישי נ' גילת (2.3.2011)). נקבע, שאין צורך להוכיח פגיעה בפועל בשמו הטוב של האדם, אלא די בכך שהפרסום עלול להביא למצבים הנמנים בחלופות שבסעיף 1 לחוק (ע"א 8345/08 נתן נ' בכרי, פ"ד סה(1) 567).

בהקשר זה אין נפקא מינא אם פרסום לשון הרע נעשה בכוונת זדון, בהתרשלות או ללא התרשלות די בכך שהפרסום עונה על הרכיב של "לשון הרע" (כבוד השופט עמית, עניין דיין, פסקה 10). הנטל להוכיח כי הנתבע אכן פרסם את הפרסום המיוחס לו מוטל על התובע, ובעניינינו האיש, וזאת במידת ההוכחה הרגילה הנדרשת מתובע בהליך אזרחי.

הפרסום בוצע על ידי האישה ברשת האינטרנט, בזירת הפייסבוק. הפסיקה החילה את דיני לשון הרע גם על פרסומים אינטרנטיים אגב התייחסות מפורשת לפייסבוק. נקבע כי פרסום תוכן ברשת החברתית פייסבוק הוא פרסום לכל דבר ועניין, אגב הדגשת הנגישות, הזמינות וההפצה המהירה הטמונים בפרסום זה (רע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו (15.4.2018), פסקה 4).

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

האם הביטוי מהווה לשון הרע ?

21. האישה פרסמה פוסט פומבי ועצמאי שבו התייחסה ל"אלימות גלויה", מילולית ופיזית מבן זוגה שהורחק. הפוסט מתאר אירוע עובדתי לכאורה שבגדרו פעל האיש באלימות כלפיה. ככלל ייחוס מעשי אלימות עלול להתפרש על ידי האדם הסביר כהתנהלות עבריינית שיש להיזהר מפני מבצעה, תוך אפשרות סבירה לגבש דעה שלילית על מושא הפוסט.

הפוסט הטיל דופי אישי בבן הזוג, כאשר המונחים כמו "מילותיו הרעות", "גסות רוח ואלימות מילולית כלפי חוץ ובבית פנימה", "פעל באלימות גלויה", "למה יש אנשים רעים" הם בגדר התבטאויות שמקיימות את תנאי סעיף 1 לחוק, בכך שפרסומן עלול להשפיל אדם בעיני אחרים ולעשותו מטרה לשנאה, בוז ולעג, לבזותו בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו.

בהקשר זה, אין לקבל את טענת האישה, כי מדובר בפרסום כללי ולא ניתן לקשרו לאיש. בפסיקה נקבע שאין באי ציון שמו המפורש של אדם להסיק שלא ניתן לזהותו: "דרישת הזיהוי הינה דרישה מהותית ולא טכנית. השאלה אינה האם שמו של אדם צוין באופן מפורש בדברים שפורסמו... כך למשל, במקרים בהם לא נזכר שמו של אדם בדברים שפורסמו אך נזכרים או מוצגים פרטים המביאים לזיהויו בידי הסביבה הקרובה לו או אף בידי סביבה רחבה יותר - יכול שיימצא המפרסם (או יתר האחראים לפרסום) חייב בגין הוצאת לשון הרע, ובלבד שהמדובר בנתונים שהם בידיעתם הרגילה של אלו ששמעו את הדברים או קראו אותם..." (ע"א 8345/08 בן נתן נ' בכרי, פ"ד סה (1) 567 (2011), תלה"מ (משפחה ת"א-יפו) פלוני נ' פלונית (24.5.2020) פסקה 12.5). כאמור, די בהיכרות עם האיש או עם האישה לגרום לכך שיזוהה עם הנכתב בפרסום, לנוכח העובדה כי הפרסום נעשה תחת זהותה של האישה ובדף הפייסבוק שלה.

אף הטענה כי עיתוי הפרסום, למעלה מחודשיים לאחר פרידת הצדדים, שולל את האפשרות לייחס את המתואר לאיש, מפני שתיתכן אפשרות לייחס את הנכתב לבן זוג אחר אינה מתקבלת. ראשית, בפוסט נכתב ברורות, "**בחודש האחרון בחרתי להיפרד מבן זוג...**". שנית, האישה ציינה "**טעיתי שוב?**" דהיינו משתמע כי כוונתה למערכת יחסים זוגית מאוחרת לנישואיה שלא צלחו אף הם.

כמו כן, האיש העיד כי האישה חסמה אותו מלראות את הפוסט (עמוד 52 ש' 32-33), עובדה זו לא נסתרה על ידי האישה והיא עשויה ללמד שהפרסום כוון כנגדו. זאת ועוד, כותרת הפוסט "**פוסט חושפני – בוחרת לשתף**" מדברת בעד עצמה ומגלמת תוכן שאינו כללי אלא מכוון לאדם מסוים. לפיכך, יש לקבוע, כי תוכנו של הפוסט, הגם ששמו של האיש לא נכתב בו, עלול להשפילו ולבזותו בשל תיאור והתנהגויות שיוחסו לו על ידי האישה, מהטעם שניתן בנקל לקשור בין הנכתב בו לבין האיש.

האם מתקיים יסוד הפרסום ?

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

22. האישה פרסמה את הגיגיה בפייסבוק והפוסט נחשף לרבים, עובדה זו לא הוכחשה על ידה. לצד זאת טענה האישה, כי אין בידי האיש "מטר" הודעות וטלפונים ממכרים שונים שפנו אליו לאחר פרסום הפוסט כפי שטען בכתבי טענותיו. לטענתה, האיש כשל מלהציג ולו בדל ראייה כתובה המצביעה על פניות של מכרים ואף לא זימן עד אחד מטעמו בנדון (ר' לעניין זה חקירת האיש בעניין "מבול הפניות" הנטען, עמוד 52 ש' 7 עד עמוד 53 ש' 38). האישה הוסיפה וטענה כי כעולה מעדות גב' מ', האיש היה זה שיצר עמה קשר בסמוך לאחר האירוע וסיפר בעצמו על דבר התרחשותו דהיינו הוא עצמו המפרסם (עמוד 5 לסיכומים).

אכן, האיש טען בכתב התביעה כי דבר קיומו של הפוסט נודע לו "ממטר שיחות הטלפון שנחתו עליו" (סעיף 19 לכתב התביעה, סעיף 3 לתצהיר עדות ראשית). האישה עמדה על כך שלא הוצגה תשתית ראייתית התומכת בפניות כתובות או בטלפונים, אף לא זומן עד מטעם האיש לתמוך בטענת "מטר השיחות". בחקירתו נדרש האיש לשאלה מניין הגיעו אליו התגובות לפוסט השיב: "חברים. חברים מצלמים ושולחים לי, מתקשרים" (עמוד 51 ש' 33), אך כשנדרש להסביר היכן נמצא אותו מטר הודעות מהחברים ומדוע לא זומנו לעדות ציין "התקשרו אלי בטלפון... אני לא הקלטתי שום דבר" (עמוד 52 ש' 23, 25). במענה לשאלה מדוע לא צירף תיעוד למטר ההודעות שקיבל, השיב "בטלפון. איך אני אצטרף את זה בדיוק? לא הבנתי" (עמוד 53 ש' 12). במענה לשאלה ישירה האם היו רק שיחות טלפון ציין "כל מיני. אני לא זוכר בדיוק מה היה אבל כן הרוב זה שיחות טלפון... כן היו הודעות אבל עוד פעם ההודעות זה לא זה, אי אפשר להעביר בטקסט המסר של מה אותו בן-אדם חושב עליי ואז השלב הבא זה טלפון" (עמוד 52 ש' 22, 32-34 והשוו עמוד 58 ש' 31-39). בסיכומיה ציינה האישה כי האיש "התפתל" על דוכן העדים והתחמק מלהשיב על שאלות כגון, מתי נחשף לראשונה לפוסט והיכן מצוי אותו "מטר" הודעות וכי לו היה "מטר" זה בידו היה מצרפו. בתוך כך הדגישה כי הטענה בדבר "מטר" של טלפונים היא הרחבת חזית אסורה ובבחינת עדות כבושה (עמוד 6 לסיכומיה).

עדות האיש באשר ל"מטר" שיחות הטלפון או ההודעות אכן לא סיברה את האוזן, אולם אין מדובר בהרחבת חזית אסורה בהינתן שבכתב התביעה התייחס האיש למטר שיחות להבדיל מהודעות. יתר על כן, לא על כך יקום ויפול דבר. שכן לא ניתן לחלוק כי הפוסט פורסם במרשתת. כאמור על גבי הפוסט סומנו 337 סימוני "לייק", 111 תגובות וארבעה אנשים בחרו לשתפו. האיש צירף את רשימת האנשים שסימנו "לייק" לפוסט וטען כי חלקם מכריו. האישה בטיעוניה לא הכחישה את העובדה שהפוסט נחשף לרבים והמציאות מלמדת כי דבר קיומו של הפוסט הובאה לידיעת האיש חרף העובדה שהיה חסום מצפייה בו. הפצה זו שונה בתכלית משיחה פרטית בין האיש לבין העדה גב' מ', בהינתן שהאישה פעלה באופן אקטיבי ופרסמה פוסט באמצעות הפייסבוק שהופץ ליותר מאדם אחד. בהינתן זאת, יסוד הפרסום ברבים מתקיים מעצם קיומו של פוסט במרשתת.

האם נהנה הפרסום מאחת ההגנות: אמת הפרסום ותום לב?

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

23. לטענת האישה, גם אם יש בפרסום הפוסט משום לשון הרע, הרי שעומדת לה ההגנה של "אמת הפרסום" שיסודה בסעיף 14 לחוק ואשר קובעת כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

הגנת אמת הפרסום משקפת את נכונות המחוקק להתיר פרסומים שיש בהם משום פגיעה בשם הטוב ואף בכבודו של מושא הפרסום במקום שבו מתקיימים שני תנאים מצטברים: מצטברים: האחד, מדובר ב"אמת", השני מדובר במידע שיש בו עניין לציבור.

"היסוד הראשון הוא עובדתי בעיקרו, והוא נוגע להשוואה בין הפרסום לבין המציאות העובדתית. היסוד השני עוסק בשאלה האם קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות לשון הרע שבו. שאלה זו היא ערכית בעיקרה". (ראו דברי כבוד השופט דנציגר ע"א 844/12 מולקנדוב נ' פרוש, (22.2.2017), פסקה 31, להלן-עניין מולקנדוב)

נטל הוכחת ההגנה של "אמת הפרסום" מוטל על המפרסם, קרי על האישה, וככלל, מידת ההוכחה הנדרשת היא של מאזן הסתברויות רגיל במשפט אזרחי (עניין מולקנדוב פסקה 35).

לטענת האישה, אירוע האלימות שחוותה מהאיש, השלכת מטחנת מלח כבדה לעברה שבמזל החמיצה את ראשה, מוצא חיזוק בדברי עדים אובייקטיביים, חבריהם של הצדדים: מר א' וגב' מ', אשר שמעה מפי האיש עצמו על אירוע האלימות (עמוד 6 לסיכומיה). תפיסתה של האישה כמצוין בשולי סיכומיה, כי לא די שמדובר בהגנת אמת דיברתי אלא שמדובר בהגנה נוספת הקשורה בחשיבות הפרסום שהיווה מקור השראה וכוח לנשים רבים שהגיבו על עוצמתה וחוזקה של האישה. אלא שכאמור אין האחד תלוש מהאחר, וכאשר התנאי הראשון של "אמת הפרסום" אינו מתמלא לא ניתן לדלג ליסוד קיומו של עניין ציבורי בפרסום, משאין מדובר בתנאים חלופיים או משלימים אלא בתנאים מצטברים (עניין מולקנדוב, פסקה 41).

לטענת האיש, לא הוכחה אלימות מצדו והאישה בחרה שלא לחקור אותו בעניין האלימות הנטענת. הוסף כי האישה לא הגישה בזמן אמת תלונה במשטרה בעניין האירוע הנטען שהתרחש ביום 22.7.2023 אלא בחרה להגישה כעבור שלושה חודשים ובתום אירוע שבו אסף את חפציו מהדירה בסיוע המשטרה. לדידו, פרסום הפוסט בחלוף שלושה חודשים מהאירוע הנטען נועדה לפגוע בו במתכוון. עוד הדגיש, כי התלונה שהוגשה כנגדו במשטרה נסגרה בלא הגשת כתב אישום.

24. **בחינה ראייתית מעלה שלא עומדת לאישה הגנת אמת הפרסום. כמפורט להלן:**

24.1 השאלה היא האם הפרסום חוסה תחת אמיתות המצג העובדתי המופיע בו. דהיינו אם משתמע מהפרסום מצג עובדתי כי מדובר באדם רע, שהפגין אלימות גלויה בגינה הורחק, אזי כדי ליהנות להגנת אמת הפרסום נדרשת האישה להוכיח בראיות, על פי מידת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי כי האיש הוא אכן אדם רע, אשר הורחק בשל מעשיו ולא לשם הדוגמה מפאת הסמכת

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

הצדדים. על פניו האישה לא הרימה נטל זה ולא הוכיחה כי הכתוב היה "אמת" לבטח לא אמת "שלמה" (לעניין זה ר' דיון להלן).

24.2 האישה בראשית חקירתה עומתה עם העובדה שהתלונה שהגישה כנגד האיש באשר לאלימות נסגרה והשיבה "אני לא יודעת" (עמוד 4 ש' 26-39). אך בהמשך אישרה כי התלונה כנגד האיש נסגרה וכי היא לא מצאה להשיג על החלטה זו (עמוד 30 ש' 5-7). אף אם סגירת התלונה נעשתה לאחר פרסום הפוסט וכך גם ההרחקה החדית כנקבע על ידי הרשות החוקרת של האישה מהאיש ולהיפך, עדיין עובדות אלה עשויות לפוגג את הטענה כי לעניין נודעת חשיבות ציבורית (סעיף 17 לתצהיר, עמוד 6 לסיכומים) ולמצער את הטענה כי האישה היתה נתונה "במעגל האלימות" כמתואר בפוסט.

24.3 בחקירתה ציינה האישה כי הפוסט נכתב מדם ליבה ומכאב גדול (עמוד 27 ש' 33, עמוד 28 ש' 6). במענה לשאלה מדוע פרסמה את הפוסט ומה תכליתו השיבה: "העניין הזה של אלימות כנגד נשים הוא עניין מהותי בארצנו ובכלל. אני ראייתו בכתיבה הזאת כתיבה עם שליחות ציבורית, חלק מהעיסוק שלי הוא גם מנטורינג ועזרה לאנשים ונשים בבניית איכות חיים, בבחירה בעצמם, בהעצמה אישית, וזה היה המסר. מסר כללי לא להישאר במעגל האלימות, זו הייתה תכלית המסר, והטקסט נכתב בסערת רגשות מטורפת" (עמוד 29 ש' 20-25). בתצהירה ציינה כי קיימת חשיבות רבה לעידוד נשים שלא לשתוק ולשתף על אודות האלימות שחוו, לפנות לגורמים הרלוונטיים ולא לחיות בחסות הפחד (סעיף 17 לתע"ר). ההסבר אותו סיפקה לפרסום הפוסט בדבר "שליחות ציבורית" ועידוד נשים שלא לשתוק, אינו מתיישב באופן מובהק עם תוכנו של הפוסט. הפוסט כולל בעיקר תיאור על אודות אירוע אלים לכאורה, שאירע בשלושה חודשים עובר לפרסומו, אירוע שבגינו הגישה האישה בקשה לצו הגנה ושנזכר בכתבי טענותיה. אף אם באופן סובייקטיבי סברה האישה שהפוסט הוא חלק משליחות ציבורית, הרושם המתקבל כי טענה זו נועדה להעניק לכתב בו נופך של שליחות כדי להכשיר את תוכנו הממוקד באיש ובדיעבד.

האישה אישרה בעדותה כי הפוסט נכתב בשעת מצוקה ולאחר שהגיע האיש לאסוף את חפציו בליווי המשטרה. כך ציינה בלשונה: "הפוסט נכתב בשעת מצוקה מאוד גדולה לאחר האירוע שבו האיש פלש לבית שלי והכניס לטראומה את אמא שלי ואת הבת שלי, אני שהייתי בחו"ל, הוא נכתב מכאב גדול הוא נכתב אגב ב-3 לפנות בוקר" (עמוד 29, ש' 7-9). תשובתה מלמדת כי הפוסט לא נכתב בעקבות האלימות הנטענת מחודש יולי 2021, אלא בעקבות הגעת האיש לביתה כאשר היא לא נכחה במקום. באירוע זה לא נטען כי האיש נהג באלימות, לבטח לא כלפיה שכן היא לא הייתה בנמצא.

לפיכך, הקשר שבין הפרסום לבין מעשי האלימות הנטענים אינו ברור דיו. ככל שהטריגר לפרסום הפוסט כטענת האישה הוא "הפלישה" לבית, הרי שאין לאירוע זה כל קשר לאלימות הנטענת, כפי שפורסם בפוסט המאוחר בשלושה חודשים לאירוע הנטען.

24.4 מעדות האישה עולה כי האיש נהג כלפיה באלימות ולפיכך בחרה להגיש תלונה במשטרה. אולם טענות אלו לא התבררו כדבעי ולא הוכחו כנדרש. כפי שהוטעם בסיכומים, האיש לא נחקר על

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

אירוע האלימות הנטען הגם שנחקר, אמנם האישה ציינה בסיכומי התשובה כי לא היה צורך לחקור אותו בנדון מפאת העובדה שדברי העדה גב' מ' מדברים בעד עצמם, עם זאת מעת שמוקד הפוסט באלימות מתפתחת ונמשכת ולא ארוע מסוים כנכתב בפוסט: **"בהתחלה הופיעו מילותיו הרעות, בהמשך גסות רוח ואלימות מילולית כלפי חוץ ובבית פנימה. התעלמתי!!! כשהוא פעל באלימות גלויה – נזעקתי להגן על עצמי!"**, התעלמות מופגנת מנושא זה עת האיש נחקר, מכרסמת בטענות האישה. כמו כן, מהפוסט עלתה טענה בדבר אלימות מילולית. טענות בדבר אלימות מילולית כלפי חוץ מעם האיש אינה נסמכת לכאורה על ראיות או עדויות.

להשלמת התמונה יצוין, כי עיון בפרוטוקול הדיון של הליך צו ההגנה מיום 29.7.2021, העלה כי צו ההגנה הוארך על יסוד הסכמה של שני הצדדים, מבלי להודות בטענות וכחלק ממארג נושאים שנדונו כגון, המשך תשלום דמי השכירות, משך זמן הישארות האישה בדירה והמשך תשלומים מטעמה לשכירות וקביעה כי ככל שלא תשלם בחלוף שלושה חודשים תהיה זכות לאיש לעבור לדירה. מכאן שהנכתב בפוסט **"הוא כבר לא גר איתנו יותר – הוא הורחק!"** חוטא למציאות, כפי שהייתה ידועה בעת פרסום הפוסט (6.10.2021).

כזכור בהמשך ולאחר פרסום הפוסט, השניים הגישו תלונות למשטרה זה כנגד זה. התלונות נבחנו, האיש צירף לתע"ר אישור משטרה מיום 28.10.2021 (ת/5) המלמד כי גם האישה הורחקה ממנו ויש בכך כדי לפגום בטענות.

24.5 האישה נסמכת על עדות גב' מ', לשיטתה דבריה מבססים את אירוע האלימות הנטען. גב' מ' העידה כי שמעה באופן ישיר על האירוע האלים מפי האיש אגב הצגת מטחנת המלח בהמשך על ידי האישה, שהשליך לעבר ראש האישה כנטען. האיש בסיכומיו (סעיף 4.4) מתנגד לקבל את עדות גב' מ' בציינו, כי עדותה לא הותרה, לא הוגש תצהירה מבעוד מועד וכי העדה מצדדת באישה וקרובה אליה בעוד עמו ניתקה קשר.

הגם שיש ממש בטענת האיש בדבר ההתנהלות הדיונית של האישה ביחס לגב' מ', מעת שהסכים כי עדותה תישמע וניתנה לו זכות לחקור אותה די בזאת. גב' מ' העידה כי האיש מסר לה בשיחת טלפון, שהאישה פנתה לבית המשפט בבקשת למתן צו הגנה וכאשר העדה שאלה אותו האם הייתה אלימות, השיב האיש כי בעת ויכוח "בסערת הרוחות" כלשונה העיף לעברה מלחייה. העדה ציינה בתשובתה כי אינה זוכרת את חילופי המילים המדויקות (עמוד 42, ש' 13-15). העדה לא נדרשה למסור עדותה זו במשטרה וטענה כי לא התבקשה לעשות כן (עמוד 43 ש' 16-19).

על רקע הראיות שצורפו עדות גב' מ' תורמת בעיקר לחזק את המצג שלפיו אכן היה ויכוח סוער בין שני הניצים וכי האיש אמנם אמר, הגם שמילותיו המדויקות אינן זכורות לעדה, כי זרק מלחייה. לצד זאת בחקירתו במשטרה מיום 11.10.2021 (ת/6) ציין כי החזיק לפליה ביד שמאל כאשר האישה נפנפה בידיה וטרקה את דלת המקרר אגב התנפצות צנצנת שיבולת שועל על הרצפה. האישה בחקירתה במשטרה מיום 28.10.2021 הודתה כי טרקה את דלת המקרר בשעת כעס (ת/5), חקירה מיום 28.10.2021 (ש' 39). בהינתן זאת, ניכר שעדות גב' מ' תומכת בטענת האישה אולם יש בה להציג רק חלק מההתרחשות אגב השמטת התנהלות האישה באותה עת.

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

24.6 הפסיקה קבעה כי על מנת לזכות בהגנה "אמת הפרסום", הפרסום נדרש לשקף אמת "שלמה". במובן זה "שלא ייעדו ממנו פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא ייכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים" (עניין מולקנדוב, פסקה 34).

בפוסט תוארה האישה כקורבן אלימות נמשכת ומתגברת והשתמע כי בגינה הורחק האיש. פרסום זה, מבלי לפרט את הנסיבות שבהן הוארך הצו, בהסכמה מבלי להודות בטענות וכחלק מהסכמות נוספות שלושה חודשים קודם לכן, אינו מדוייק ואינו משקף את האמת במלואה, באשר הפרטים הנוספים שלא צוינו בפוסט אינם מהווים "פרט לוואי" כפרשנות הפסיקה.

25. מהמקובץ לעיל עולה, כי הפרסום חרג מן האמת. הצגתה כקורבן לאלימות בגוף ובנפש "כמה קשה היה לי להודות שאני במעגל האלימות...", אינה מתכתבת עם האמת במלואה. טענות ותלונות בגין אלימות האיש כלפיה לא הוכחו בהליך משפטי כלשהו. שתי התלונות שהוגשו כנגד האיש נסגרו בלא כלום. הואיל ומדובר בתנאים מצטברים והיסוד הראשון, אמת הפרסום, לא התקיים, אין צורך בבחינת היסוד השני. עם זאת יצוין כי הפוסט אף אינו יכול לחסות תחת הבעת עמדה ו"שליחות ציבורית" כטענת האישה כמוסבר לעיל. בהינתן זאת, הרי שלא עומדת לאישה ההגנה שבסעיף 14 לחוק.

26. האישה טענה בכתב ההגנה כי נקטה בלשון "הורחק" באופן סביל, מבלי לציין הכיחד? באשר כל אדם שנחשף לפוסט "יכול להסיק, למשל, כי הורחק ע"י הנתבעת ובהסכמה" (סעיף 35 לכתב ההגנה). עובדה זו בשילוב עם העובדה שלא נקב שמו של האיש בפוסט מדגישה "עד כמה הנתבעת פרסמה את הפוסט של בכוונה לפגוע! וכי פעלה בתום לב ובאומץ לחשיפת האמת בכל הנוגע לאלימות כנגד נשים" (סעיף 36 לכתב ההגנה). טענה זו עשויה להתכתב עם הגנת תום הלב המצויה בסעיף 15 לחוק. טענת הגנה זו לא מצאה את ביטויה בסיכומי האישה. למעלה מן הנדרש, יצוין כי האישה ממילא אינה יכולה להישען על הגנה זו.

סעיף 15(2) לחוק קובע כי מפרסם יוכל להתגונן מפני תביעת לשון הרע אם יוכיח כי פרסם בתום לב בנסיבות שבהן "היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום" מדובר בשני תנאים מצטברים: האחד תום הלב של המפרסם, השני קיומה של אחת הנסיבות הרלוונטיות לענייננו הנקובות בסעיף 15 חובה חוקית, מוסרית או חברתית לבצע את הפרסום (המשנה לנשיא, כבוד השופטת ריבלין, עניין דיין פסקאות 112, 117). מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים שבהם קיים אינטרס כה חשוב בהתבטאות חופשית עד כדי כך שהוא מצדיק מתן הגנה למפרסם חרף נקיטה בביטויים שאינם אמת שלמה.

השלב הרביעי: הסעדים

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

27. פרסום לשון הרע מהווה עוולה אזרחית-נזיקית. ככלל חיוב בפיצוי מצריך הוכחת שיעור הנזק, אלא שסעיף 7א (א) לחוק מקנה לבית המשפט סמכות להורות על פיצוי ללא הוכחת נזק עד לסך של 70,000 ₪, ובמקרה שבו הוכח שפרסום לשון הרע נעשה בכוונה לפגוע אף בכפל הסכום. האיש עתר לחיוב במלוא הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק ובסך 140,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע ופגיעה בשמו (סעיף 6 לסיכומים). יוער כי מעת שצמצם האיש את תביעתו, מתייטר מאליו הצורך לדון ביתר הסעדים בגין הפוסט הנוסף ובגין פגיעה בפרטיות, שכומתו אף הם לכתחילה, אך לא נמצאה להם התייחסות בגדרי סיכומי האיש.

בכתב התביעה לא הועלתה טענה לנזק ממשי שניתן לכמתו והטענה היא לפגיעה בשם הטוב ולנזק לא ממוני שנגרם בעקבות הפרסום.

בהתאם לפסיקה, מגמת הפיצוי בתובענת לשון הרע היא כפולה: ראשית, תכלית תרופתית שעיקרה מתן לנפגע הכרה בעוולה שבוצעה כלפיו ואפשרות לשפר את מצבו ולקרבו במידת האפשר למצבו עובר להתרחשות העוולה. שנית, תכלית הרתעתית ועיקרה להרתיע את הציבור ולהחדיר לתודעתו כי שמו הטוב של אדם אינו הפקר (ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי מה (2) 489, פסקה 11). בפסיקה מאוחרת צוין כי קיימת תכלית שלישית והיא התכלית העונשית והקשורה בכוונת המפרסם, ושלפיה יש ליתן את הדעת בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע לשאלה האם הפרסום נעשה בכוונה תחילה לפגוע. צוין כי לעיתים תכלית זו נכרכת בתכלית ההרתעתית (ע"א 89/04 נולדמן נ' שרנסקי (04.08.2008), פסקה 59, להלן- **עניין נולדמן**). בפסיקה נקבע כי הפיצוי התרופתי בגין הפגיעה בשם הטוב נותנת ביטוי להיבט הרכושי המבקש לאמוד את שיעור הפגיעה הכלכלית בשמו של האדם בעקבות הפרסום, ולהיבט האישי אשר מתמקד בעוגמת הנפש והסבל שנגרמו לנפגע בעקבות הפרסום ובעיקר קשור בעוצמת העלבון הטמון בפרסום ובמידת הפגיעה בהערכה לה זכה הנפגע מסביבתו החברתית (**עניין נולדמן** פסקאות 56-58). בית המשפט העליון נתן דעתו לקביעת סכום הפיצוי הקונקרטי כאשר אנו דנים בפיצוי ללא הוכחת נזק וקבע מספר שיקולים רלוונטיים כגון:

הנזק שנגרם לתובע כתוצאה מהפרסום; אופיו של הפרסום והיקף תפוצתו; התנהגות הצדדים אחרי הפרסום ובמהלך הדיון המשפטי; האם המפרסם היה משוכנע באמיתות דבריו בעת פרסומם; האם הובעה התנצלות או הסרה של הפרסום; האם ננקטו צעדים לצמצום תפוצתו של הפרסום; מיהו קהל היעד של הפרסום ומידת הקשר וההיכרות בינו לבין הנפגע; מידת תום הלב של המפרסם (**עניין נולדמן** פסקאות 61-72).

נוסף לשיקולים הללו יש להתחשב בכך שמדובר בבני זוג לשעבר. הפסיקה קובעת כי "כאשר עסקינן בסכסוך משפחתי, שומה על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לפסוק פיצויים בגין פרסום לשון הרע. סכסוכים מסוג כזה הם מטבע הדברים טעונים מאוד מבחינה רגשית, ועלולים לגרום ביטויים חריפים שנאמרים בסערת רגשות. גם כעניין שבמדיניות, אין לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע בגין כל ביטוי פוגע שנאמר על ידי הצד שכנגד, שאם לא כן, בתי המשפט לענייני משפחה יוצפו בתביעות לשון הרע לרוב" (ר' דברי כבוד השופט ברנר בעמ"ש (מחוזי ת"א-יפו) 13-10-47311 פלוני נ' פלמונית (19.5.2014) פסקה 65).

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלוגית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלוגית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

גישה מעט שונה ננקטה בעמ"ש (מחוזי חיפה) 22-05-28736 א נ' ב (12.2.2023), עמוד 18 לפסק דינו של כבוד השופט ג'יוסי, בציינו בין היתר כך: "... אין בידי לקבל את העמדה, אותה אימץ בית משפט קמא, לפיה עת מדובר בסכסוך משפחתי, על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בסוגית פיצוי בגין פרסום לשון-הרע, בין היתר, הואיל וסכסוכים מעין אלו טעונים רגשית, וכי כעניין שבמדיניות, אין לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע.

ראשית סבורני, כי מדובר בפרשנות שיפוטית, שאינה במקומה הואיל והמחוקק לא ערך אבחנה בין פרסום לשון-הרע בקרב בני משפחה לבין פרסום שאינו בקרב בני משפחה – ולא בכדי. יתרה מכך, סבור אני, כי תוצאה מעין זו, מעניקה, הלכה למעשה, הגנה נוספת לאותם צדדים שמצויים בסכסוך משפחתי מפני תביעות מסוג זה, בניגוד לקביעות המחוקק.

בנוסף אדגיש, כי אין בית המשפט יכול – ולו בדוחק – ליתן גושפנקה לפרסומים של לשון-הרע, גם אם הדבר נעשה במסגרת סכסוכי משפחה – נהפוך הוא. על בתי המשפט לעשות כל שאלל ידם על-מנת להציב גבולות למותר ולאסור, וליתן את הדעת לכך "שחיים ומוות ביד הלשון", מקל וחומר עת מדובר בסכסוכים בהם מעורבים הורים וילדים". אם כי יודגש, כי במקרה זה הפיצה האישה, על רקע הליך גירושין קשה, טענות בלתי מבוססות בדבר התמכרות לסמים ולפורנוגרפיה וזאת במשלוח הודעות "ווטסאפ" וקובץ "וורד" לששה מבני משפחה הקרובים ביותר לאדם הנפגע.

28. לאחר בחינת השיקולים הרלוונטיים בעניין דנא, נמצא שיש לפסוק פיצוי הנמוך משמעותית מהגבול העליון של הפיצוי הנקוב בסעיף 7א וזאת מהטעמים הבאים:

28.1 מדובר בסכסוך על רקע זוגיות שהסתיימה, מטבע הדברים הצדדים היו טעונים. חרף העובדה שנקבע כי התיאורים בפוסט אינם זוכים להגנת "אמת בפרסום" ובחלקם אף עלה הרושם שאינם מדויקים או למצער אינם מציגים את התמונה במלואה, הרי שמדובר בפרסום שבוצע על ידי מי שחוותה באורח סובייקטיבי חוויה שאינה נעימה ומשברית. הפרסום נעשה לאחר שהגיע האיש בליווי המשטרה לאסוף את חפציו שעה שהאישה שוהה בחו"ל, לתחושתה אירוע זה היה "קטלני" וטראומתי עבור אמה ובתה ששהו באותה העת בבית (עמוד 12 ש' 21-23 וכן עמוד 29 ש' 7-9, ש' 14-16). עם זאת, ראוי היה שהאישה תנקוט מידה רבה יותר של ריסון ונדמה שאין צורך להכביר מילים נוספות בנדון.

28.2 שמו של האיש לא נזכר כלל בפוסט הבודד שפורסם ונמחק די בסמיכות למועד פרסומו. אמנם פרסום בפייסבוק אוחז בחובו פוטנציאל חשיפה גבוה והתגובות ומסימוני ה"לייק" ניתן ללמוד כי למצער נחשפו לו מאות אנשים. אך מטיבם של דברים, חלקם קוראים "עוברי אורח" חלקם מכרים של האישה ויתכן אף של האיש. בהקשר זה, קהל היעד של הפרסום ומידת הקשר וההיכרות בינו לבין האיש לא מוצה דיו. האיש לא נקב בשמו של אדם ממכריו שנחשף לפוסט בפועל ואף לא כימת את הנחשפים לו בבחינת מכריו.

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

28.3 חרף העובדה שהאישה התחמקה מלהשיב לשאלה האם היא מתחרטת על דבר פרסום הפוסט (עמוד 28 שי 5-12) ומכך שלא ניתן להתעלם מחוסר הנעימות שהפוסט גרם לאיש, עניין משמעותי שיש להתחשב בו בעת קציבת סכום הפיצוי נעוץ בכך שהפוסט הוסר ימים ספורים בלבד לאחר פרסומו. הפוסט הוסר בחלוף שמונה ימים לאחר שנעשתה פנייה לאישה על ידי ב"כ האיש, משמע ננקטו צעדים לצמצום תפוצת הפרסום בעצם מחיקתו. בהקשר זה לא ניתן לכחד, כי פוסט שנמחק זמן קצר ביותר לאחר פרסומו ולפני חודשים רבים ספק אם נותרו ממנו עקבות כלשהם, כך או אחרת ניכר כי הפוסט ירד זה מכבר לתהומות הנשייה. הנה כי כן יש לבחון באופן פרופורציונלי את השפעת הפוסט שנמחק בסמוך לפרסומו ועל רקע פרידת הצדדים לפני למעלה משנתיים כבסיס לקביעת סכום הפיצוי.

28.4 מעבר לכך נחזה שדי בקביעות בפסק דין זה, הדוחה את מרבית טענות האישה, כנתון המעמיד את האמת על מכונה וכי הפיצוי הכספי זניח לכך. משכך לאחר שקילת הנתונים והנסיבות נמצא שיש לחייב את האישה בפיצוי האיש בסכום סמלי בסך של 5,000 ₪.

תוצאה

29. מכל המקובץ נקבע כדלקמן:

29.1 התביעה הרכושית, תלה"מ 21-11-51908 - נדחית.

29.2 התביעה בתלה"מ 21-11-52195 - נמחקת ללא צו להוצאות.

29.3 התביעה ללשון הרע, תלה"מ 21-11-60631 - מתקבלת בחלקה, באופן שהאישה תישא בפיצוי בסך של 5,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

30. פסיקת הוצאות:

30.1 התביעה הרכושית נדחתה לאחר ניהול הליך הוכחות. משכך יש להשית על האישה את הוצאות ההליך. האישה הביעה תמיהות ביחס למסמכי שכר הטרחה, ברי כי אף אם חלקן נטענו בדיון, ניהול ההליך במלואו הוא בעל עלויות ניכרות ויש להשית שכר טרחה כראוי והוצאות סבירות. עוד יש להתחשב בהתנהלות הדיונית של האישה, אשר ביקשה לזמן שלושה עדים, לאחר קבלת עמדת הצד שכנגד ניתנה החלטה ברורה ומנומקת בנדון ואושרו לעדות שני עדים. אחד מהם לא התייצב לדיון ההוכחות. מנגד התייצבה ונשמעה עדות של עדה שזימונה לא הותר כלל. לצד זאת עלה קושי בניהול החקירות כפי שמשתקף בפרוטוקול. לנוכח כך, תישא האישה בהוצאות ובשכר טרחת בא כוח האיש בשיעור מופחת בסך כולל של 18,000 ₪.

30.2 תביעת לשון הרע התקבלה אך נקבע בצידה פיצוי מידתי ופחות מהנתבע. בגדרי הליך ההוכחות השכיל האיש לצמצם את סעדיו. בנוסף לא ניתן להתעלם מכך שככל הנראה תביעה זו באה לעולם כתביעת נגד לתביעה הרכושית שנדחתה (כפי שניתן היה להתרשם מגישת האיש בגדרי קדם

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

תלה"מ 21-11-51908 פלונית נ' פלוני
תלה"מ 21-11-60631 פלוני נ' פלונית
כבוד השופטת עינת גלעד משולם

המשפט). עם זאת אף הליך זה נוהל עד תום ובמבחן התוצאה הסכום שנפסק פחות מזה שהתבקש. לנוכח כך, תישא האישה בהוצאות ובשכר טרחת בא כוח האיש בשיעור מידתית של 1,800 ₪.

המזכירות מתבקשת לסרוק את פסק הדין בתיקים הקשורים, להמציא את פסק הדין לצדדים ולסגור את התיקים.

פסק הדין מותר לפרסום בהשמטת שמות ופרטים מזהים וכפוף לתיקוני עריכה.

ניתן היום, כ"ט חשוון תשפ"ד, 13 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.

עינת גלעד משולם, שופטת